ISSN 0132-4462

1988 БЕРЕЗЕНЬ №6

Перець

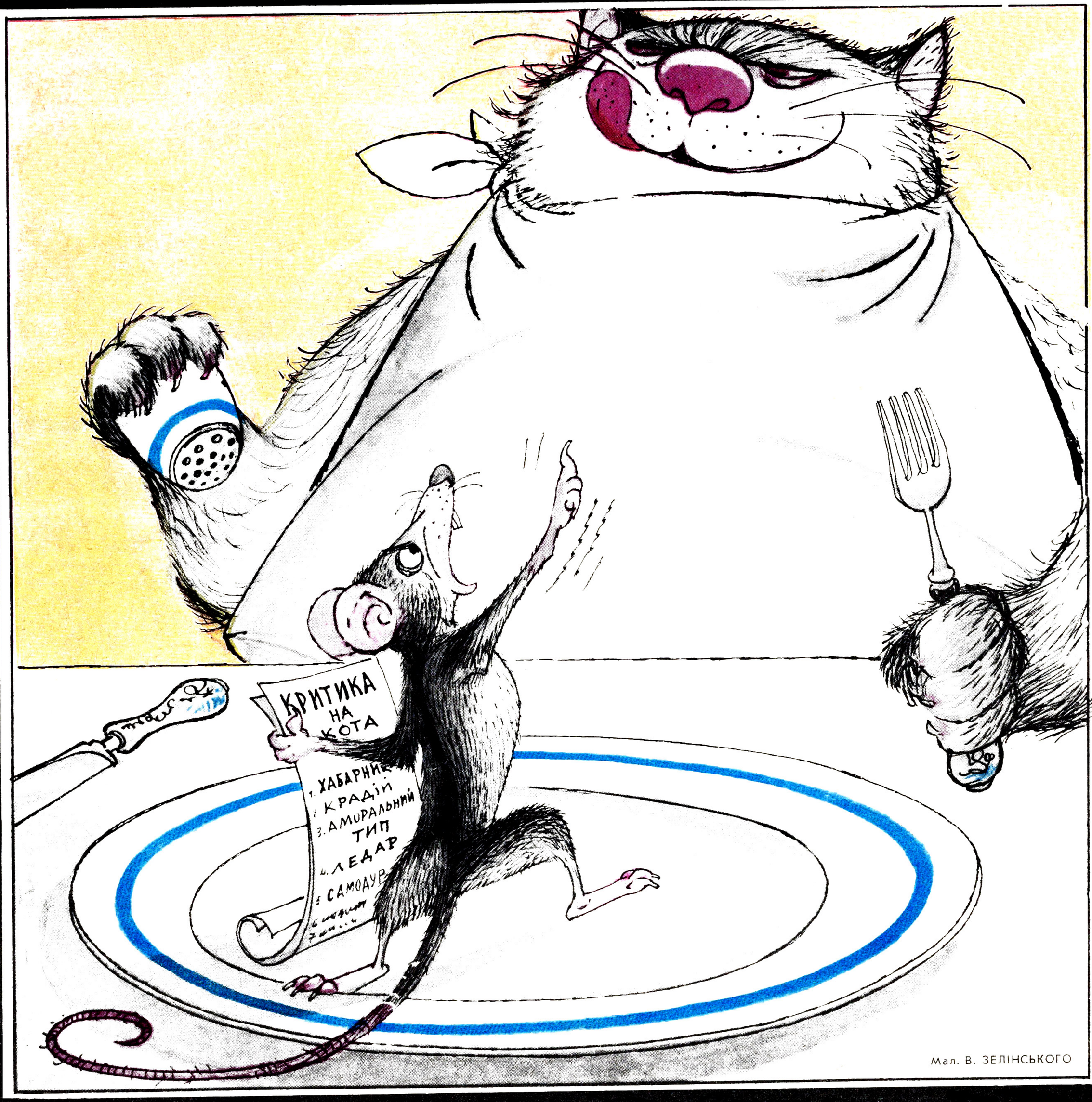

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Що це тут у вас?
— Звичайна річ — меблі списують...

Друже Перче!

Я зробила одне відкриття. Знаєш, чим можна приборкати надмірну рухливість у деяких дітей? Тапочками, які виробляє Київська взуттєва фабрика імені 50-річчя Радянської України.

Скажімо, моєму хлопцеві вистачило рівно півдня, щоб у цих тапочок відклеїлася підошва. А звідси, друже, напрошується висновок: хочете, щоб дитина поменше гасала, примушуйте її взувати тільки такі тапочки — так би мовити, взуття... з педагогічним ухилом.

В. ЖУКОВА.

м. Новомиргород Кіровоградської області.

Здоровенькі були!

perec-ua.
perec-ua.

Відкритий лист голові виконкому Миколаївської обласної Ради народних депутатів тов. ІЛЬЇНУ В. І.

Доброго дня Вам, вельмишановний Вікторе Івановичу!

Знаєте, що спонукало мене взятися за перо? Чутки. Чутки, які ходять про Ваших достославних земляків. І знаєте, про що йдеться? Про казкову забудькуватість, нібито притаманну жителям Вашої не менш достославної області.

Скажімо, чув я таке. Поки збирався один миколаївець до своєї майбутньої нареченої на побачення, то начебто геть-чисто забув, де їй ту зустріч призначив... Чи ось такий випадок. Спорудив чоловік собі триповерховий котедж. І вже святкуючи у ньому новосілля, раптом згадав, що мав на його місці збудувати всього лише невеличкий гараж для свого старенького мотоцикла...

І подібним прикладам, як стверджують люди з добрим слухом, немає числа. Хочете — вірте, хочете — ні.

Особисто я не повірив би тим явно гіперболізованим чуткам, якби... Якби не картина, що вимальовалася, коли я переглядав свою редакційну пошту.

Минулого року надійшов до мене лист від М. Є. Москаленко, котра скаржилася на те, що вулиця Степова у селі Іванівці не впорядкована. Попросив я Арбузинський райвиконком розібратися у цій, як на мій погляд, не дуже вже й складній справі.

Минає місяць — нема відповіді. Надсилаю нагадування: мовляв, так-то й так, шановні, просимо вжити заходів і дати відповідь як авторові листа, так і редакції.

Збігає ще місяць. Я — знову нагадування. А мені з Арбузинки — знову ні гугу. Пішов третій місяць, четвертий...

Коротше кажучи, вельмишановний Вікторе Івановичу, лише через сім місяців (після чотирьох нагадувань!) таки пощастило відновити у голови райвиконкому М. Я. Омельченка елементарну пам'ять, і я нарешті отримав від нього таку-сяку відповідь.

Але якби ж то тільки одного М. Я. Омельченка спіткала забудькуватість! Це, як кажуть, іще можна було б пережити. Та, на жаль, випадіння пам'яті уразило й інші керівні голови.

Так, по півроку тримали у себе в шухлядах листи з редакції голова виконкому Миколаївської міськради О. Ф. Молчанов та його колега з Вознесенської райради М. Г. Федоров. Тричі ми надсилали цим керівникам свої листи-нагадування і просили без тяганини розібратися зі скаргами т. Грудиніна на погане водозабезпечення будинку № 61 по вулиці Вокзальній у м. Миколаєві та жителя села Прибужани Вознесенського району т. Шинковича, який нарікав на перебої з електроенергією...

Певно, вразив вірус забудькуватості й голову Кривоозерського райвиконкому А. С. Ласинського. Цілих п'ять місяців збирався він дати відповідь мешканцю села Курлози інвалідові першої групи П. Ф. Білашу, котрий ображався на погане забезпечення його як ветерана війни паливом. Правда, після двох редакційних нагадувань відповідь усе ж народилася.

З неймовірним трудом згадав про лист із редакції і голова Новоодеського райвиконкому М. Л. Базелян. Поки він згадував, а згадавши, поки обдумував, що відповісти трудівникам колгоспу «Шлях до комунізму», ті цілих чотири місяці прожили без питної води і, як ви розумієте, тим самим встановили новий світовий рекорд...

...Ну, як після таких фактів, вельмишановний Вікторе Івановичу, не повірити у чутки про унікальну забудькуватість Ваших однокраян? Хоч-не-хоч — а повіриш! Скажу Вам більше: майже із тридцяти листів-скарг, що надсилали ми на розгляд до керівних інстанцій області, жодної не вдалося отримати без нагадування.

Довелося нам неодноразово листуватися і з головою Первомайського райвиконкому В. К. Педашевським, з його колегою Б. І. Давигорою з Веселинівського району, надсилав я свої нагадування і голові Снігурівського райвиконкому В. П. Шевченко, «вибивав» відповідь і в директора обласного підприємства «Побутрадіотехніка» В. Г. Солов'я, і...

А втім, певно, досить прикладів! Давайте, вельмишановний Вікторе Івановичу, краще подумаємо, як кваліфікувати таку забудькуватість. Адже в даних випадках вона далеко не безневинна. Оскільки йдеться не про те, що якийсь, даруйте на слові, розтелепа забуває у тролейбусі чи деінде свою парасольку. Усе значно серйозніше! Йдеться про забудькуватість з особливим відтінком. Бюрократичним. А що з такої забудькуватості випливає?

Випливає те, що любителі тяганини відверто порушують Указ Президії Верховної Ради СРСР про порядок розгляду пропозицій, заяв та скарг громадян. Я вже не кажу про те, що за кожним листом стоїть конкретна людина з її наболілими проблемами, печалями, а нерідко — бідами. Не кажу і про так званий технічний бік справи, коли на численні нагадування витрачається і час, і дефіцитний папір, і нерви працівників, коли, зрештою, перевантажується пошта... Гадаю, підлеглі Вам керівники — які самі б мали бути взірцем оперативності й чуйності у розв'язанні людських проблем — повинні це знати й самі.

Ну, а Ви, вельмишановний Вікторе Івановичу, час від часу вже, будь ласка, нагадуйте їм ці прописні істини. Вам же особисто таким нагадуванням нехай буде оцей лист.

Від щирого серця Вашого ПЕРЦЯ.

Телеграфне Агентство Перця

СПРОСТУВАННЯ ТАП

Розповідають, буцімто у селі Винарівці, що у Ставищенському районі на Київщині, стався землетрус силою в шість балів. Центр його виявився якраз під трьома щойно спорудженими житловими будинками, внаслідок чого вони стали непридатними для заселення. Є жертва.

ТАП уповноважений заявити, що стихія тут ні при чому. Шестибального удару будинкам завдали халтурники з ремонтно-будівельного управління № 3, очолюваного А. Д. Микитенком, при найактивнішому сприянні голови місцевого колгоспу імені Першого травня В. М. Гринюка, який крізь пальці дивився на бракоробство. А тому жертва — 64 тисячі колгоспних грошей — лежить повністю на їхній совісті.

НА ВЛАСНОМУ ПРИКЛАДІ

ПОЛТАВСЬКА область. (Кор. ТАП). Три кіносеанси підряд відсиділи у клубі села Пишного Лубенського району голова місцевого колгоспу «Зоря» В. В. Сунко, голова сільської Ради В. О. Жайворонок та завідуюча клубом К. П. Чайка. Після цього вони пройшли ретельне обстеження у терапевта. Висновок лікаря був однозначним: окрім слабенького нежитю, ніякого серйозного погіршення стану здоров'я у названих кіноглядачів не виявлено.

У такий спосіб керівники колгоспу і села переконливо довели, що скарги жителів Пишного на те, буцімто в їхньому неопалюваному і занедбаному сільському клубі в холодну пору не висидиш і години, не відповідають дійсності.

БОЛОТО СТАНЕ РЕНТАБЕЛЬНИМ

ХМЕЛЬНИЦЬКА область. (Кор. ТАП). Жителі так званого п'ятого кутка у селі Верхніх Панівцях Кам'янець-Подільського району (це 85 садиб) звернулися до правління колгоспу імені Дзержинського та райвиконкому з проханням вважати всі їхні багаторічні скарги на бездоріжжя недійсними. Причина — вони дійшли висновку, що і з постійного болота можна мати вигоду. Навіть подвійну. Якщо, наприклад, зайнятися вирощуванням рису, а паралельно запустити на рисові чеки мальків коропа.

Райвиконком схвалив ініціативу верхньопанівчан і пообіцяв підсобити насінням рису, технікою та мальком.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Це моя колишня вчителька. Тепер нехай вона у кутку постоїть.

Друже Перче!

Чи не міг би ти підказати, куди нам, жителям села Ганнівки, звернутися, аби розшукати організацію, яка розпочала будувати у нас водопровід? Вісім років тому якісь невідомі люди викопали траншеї, повкидали туди труби та й повіялися світ за очі. І ні в сільраді, ні у райвиконкомі (я особисто зверталася до голови товариша Донця) не знають, що то були за одні. Лише руками розводять і кажуть, що будуть шукати. Але пошуки тривають уже не перший рік, а результатів — ніяких. То, може, треба ще когось підключити до «пошукової групи»?

Л. КВІТЧЕНКО.

Добропільський район Донецької області.

Маршем по сходах, що ведуть униз, або

РОЗДУМИ над одним телефонним довідничком

ЩОБ ДАРЕМНО НЕ ІНТРИГУВАТИ читача, не змушувати сушити голову над тим, як це телефонний довідничок може навіяти роздуми, відразу уточню: він називається «Короткий телефонний довідник службових і квартирних телефонів відповідальних працівників обласних, міських і районних установ». Виданий у Кіровограді.

У порівняно недалекому минулому, який нині прийнято іменувати застійним періодом, подібний список називали у народі номенклатурною макітрою, оскільки переважна більшість зазначених у ньому прізвищ товаришів могла переміщатися з першої сторінки аж до останньої, однак ніколи остаточно не викреслювалася. Хіба що товариш вибував за межі області або примудрявся влипнути в якусь кримінальщину. У всіх випадках зникнення з номенклатурної сходинки широким колам громадськості пояснювалося делікатно: у зв'язку з переходом на іншу роботу. А на звільнене місце призначалася інша особа з довідничка, і це називалося зміцненням керівництва.

Проте, ще раз підкреслю, подібне траплялося нечасто. Принаймні, я у свій такий довідничок, подарований мені років зо п'ять тому, вносив щонайбільше три-чотири уточнення за рік.

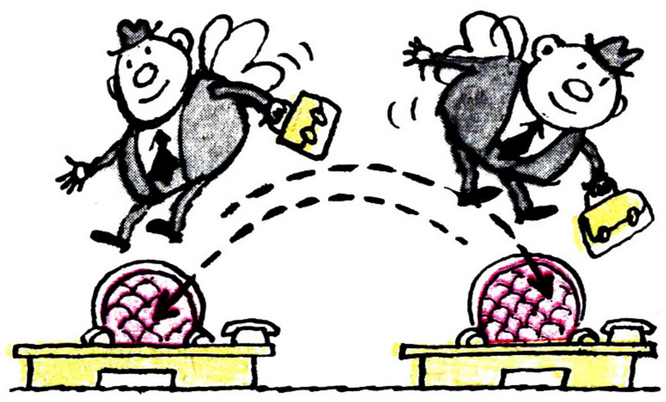

А нині не встигаю це робити. З одного боку, звичайно, нічого ненормального в подібній міграції номенклатури немає. У період, коли на порядку денному гостро стоїть питання про кадри, більше того, коли прямо сказано, що тих із них, які стоять поперек шляху перебудови або ніяк не навчаться крокувати в ногу з часом, треба випхнути на узбіччя, ще номенклатурніші товариші, які мають силу і право це робити, мусять засвідчити своєю рішучістю вірність ідеям перебудови. Але з іншого, ще з арифметики для початкових класів, відомо: якщо нуль замінити нулем або один з доданків — таким же, на кінцевий результат це не вплине. Навіть коли подібну перестановку назвати зміцненням керівництва. Я вже не кажу про те, що, перш ніж міняти коней на переправі, не завадить оглянути і віз: чи змащені вісі, чи не розсиплеться він від швидкої їзди. Бо інакше такий віз, навіть запряжений важковаговиками, може застряти на мілині.

Однак внутрішній вигляд подарованого мені «Короткого телефонного довідника...», в якому окремі сторінки покреслені так, що і вписувати свіжі прізвища нікуди, свідчить: час від часу зміцнюючи керівництво, ще номенклатурніші товариші далеко не завжди звертають увагу на технічний стан воза.

ДВА РОКИ ТОМУ, заповнивши середніх розмірів портфель скаргами кіровоградців на нікудишню якість будівництва житла, я прибув у комбінат «Кіровоградважбуд», щоб затаврувати керівних будівельників за потурання бракоробам. Проте виявилося, що запізнився. Напередодні бюро обкому партії уже розглянуло це питання і на повну котушку видало ймовірним об'єктам моїх сатиричних стріл: оголосило догани із занесенням начальнику управління капітального будівництва облвиконкому М. М. Заславському та начальнику комбінату В. П. Соколову. Вони звільнили кабінети. Керівництво комбінату було зміцнене Станіславом Івановичем Жадановим, який переїхав у нове службове помешкання з посади головного інженера підлеглого комбінатові тресту «Кіровоградважбуд».

Мушу зазначити, що і попередник Жаданова, Соколов не з неба впав прямісінько у крісло начальника комбінату. Його запросили в Кіровоград з Кривого Рога, де, як мені розповідали, товариш Соколов досить-таки упевнено керував великою будівельною організацією. Настільки упевнено, що міністерство його висунуло, а в кіровоградських обласних інстанціях ним радо зміцнили керівництво будівельною галуззю. Не виправдавши, однак, покладених на нього високих надій, В. П. Соколов перебрався на роботу в облагробуд, надаючи можливість перевірити власні сили колишньому своєму підлеглому.

Станіслав Іванович завернув круто. Комбінатівські друкарки не встигали передруковувати накази, згідно з якими злітали зі своїх місць головні інженери і керівники виробничих підрозділів.

Коли я через рік брав інтерв'ю у керуючого трестом «Кіровоградміськбуд» В. Д. Маракуци — колишнього головного інженера комбінату і свого роду феномена місцевої будіндустрії, бо в кріслі керуючого він протримався аж шість років,— Володимир Дмитрович, розповідаючи про певні успіхи, здобуті трестом, вельми похмуро поглядав у своє майбутнє. Для песимізму, окрім адміністративного завзяття нового начальника комбінату, в нього була ще одна причина: новостворене Міністерство будівництва УРСР, прагнучи засвідчити пошук нових форм управління, вирішило реорганізувати свої низові підрозділи. Стосовно Кіровоградщини це виглядало так: комбінат «Кіровоградважбуд» ліквідовується, ліквідовуються всі трести, які в нього входили, а замість комбінату започатковується один трест — «Кіровоградбуд». Колишні трести стають будуправліннями, але укрупненими, по суті, без п'яти хвилин колишніми трестами.

Складнувато осягнути, еге ж? Я, чесно кажучи, й сам не зміг збагнути раціонального зерна цієї реорганізації, та ще й у період, коли галузь ледь-ледь, але почала спинатися на ноги. Хіба що вдалося досягти невеличкого скорочення штатів. Річ у тім, що свого часу в Кіровограді, навпаки,— замість тресту створювали комбінат і також запевняли, що це дасть змогу мало не революціонізувати процес керівництва.

Станіслав Іванович Жаданов з начальника комбінату перекваліфікувався на керуючого трестом «Кіровоградбуд». Керуючому колишнім трестом «Кіровоградміськбуд» В. Д. Маракуці передчуття не зрадило: йому та багатьом іншим представникам керівної ланки у реорганізованій організації місця не знайшлося, і вони подалися, хто куди.

Уже через півроку з'ясувалося, що, вияв-

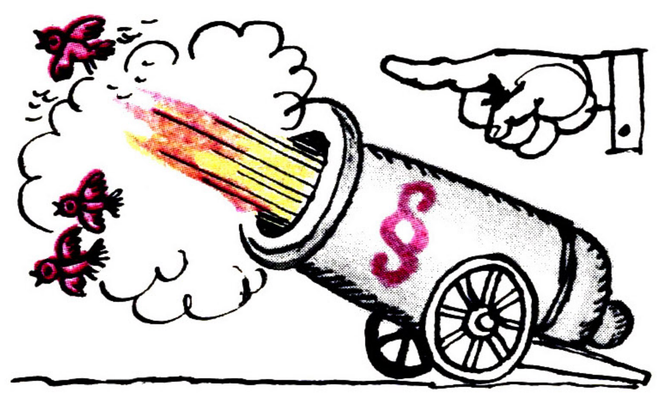

ляється, мало поміняти назву організації для того, щоб на будівельних майданчиках запанувала виробнича гармонія. Більше того, нове дітище міністерства почало здавати навіть ті позиції, які з такими труднощами завоювало. Між обласними інстанціями і міністерством спалахнула суперечка. Область звинувачувала міністерство в тому, що воно не прислухалося до рекомендованої нею структури майбутньої будівельної організації, звідси, мовляв, і спад, а міністерство відповідало, що йому з Києва видніше.

А між цими суперечками і міністерство, і область стали все суворіше поглядати на свіжого керуючого трестом С. І. Жаданова. Зрештою, наприкінці минулого року відбулася обласна партійно-господарська нарада, яка розглянула стан виконання державного плану капітального будівництва. Промовці оперували

Продовження на стор. 6.

Дошне Перче!

Садоводи, як ти знаєш, народ практичний — будь-якій залізяці чи дощці можуть дати раду. А тому, прошкуючи новою дорогою, прокладеною до нашого дачного кооперативу «Залізничник» від села Хотянівки (це за Вишгородом), всі як один мізкуємо, для чого можна було б пристосувати телеграфні стовпи, залишені сторчма якраз посеред шляху робітниками тресту «Київінжбуд». Довгенько, правда, нічого доладного на думку не спадало. Аж оце недавно один із нас, інвалідів, у темряві стукнувся лобом об стовп, і його — не стовп, а інваліда — осяяло: «А чи не змонтувати на цих стовпах канатну дорогу прямісінько до наших садових ділянок?»

Може, й справді, га, Перче? Однак через ці стовпи автобуси не ходять, а канатна дорога — усе ж таки транспортний засіб.

Р. ДОБРОТВОРСЬКИЙ,
інвалід Великої Вітчизняної війни.

м. Київ.

ПІД КУТОМ 40°

Літав би на крилах, якби не ходив під мухою.

Кравець перейшов на тверезий спосіб шиття.

Ансамбль буяністів «Запивали».

Леонід ЗАБАРА.

с. Тур'я
Краснопільського району
Сумської області.

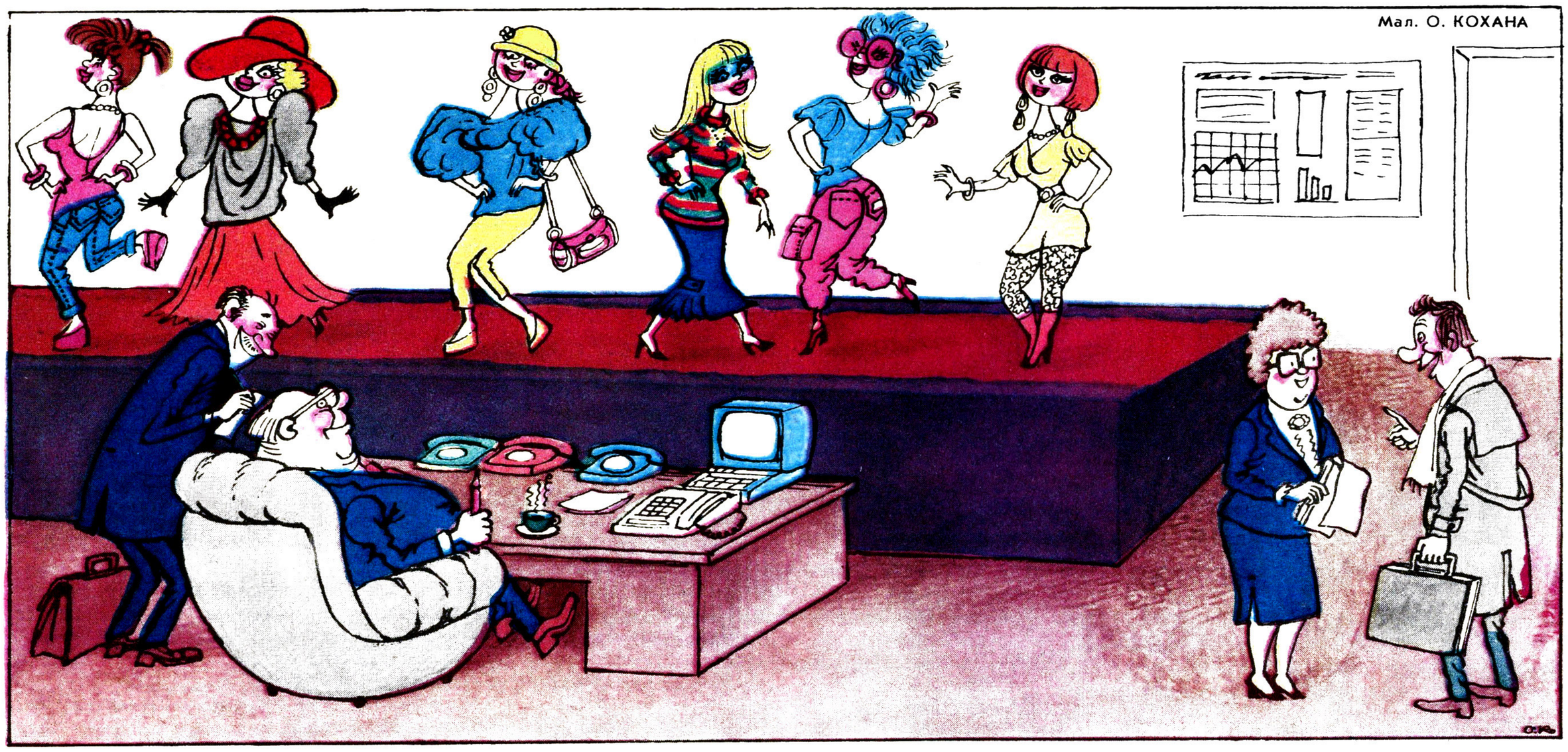

— А це Павло Іванович собі секретарку підбирає...

ПЛАЧ АНОНІМНИКА

(З приводу Указу про анонімки)

Дожилися, люди добрі,
Наприкінці віку!
Де ж подіну свої твори?
В мене ж їх — без ліку!
Про Ничипора-сусіда,
Що стриба у гречку,
Про куму, якій готують
Вигідне містечко...
Про секретаря райкому,
Голову сільради
(У обох, даю вам слово,—
Лиш суцільні вади),
Про завферми, бригадира,
Про Грицька-гульвісу...
То, виходить, усі твори
Викинути к бісу?!
То уже і не повірить
Нам ніхто ні разу?..
Не було в нас, їй же богу,
Гіршого указу!

Почув і записав
Валентин КИРИЛЕНКО.

МОНОЛОГ СТЕПАНА ЛОШАКА

ГУМОРЕСКА

Прочитав якось я в одній газеті статейку одного писаки. І про що ж ви думаєте, пише отой писака? Не подобається йому, бачте, що біля нашої солідної установи легкові автомобілі годинами простоюють, а ми, водії, у цей час, мовляв, байдики б'ємо. Техніка, мовляв, нераціонально використовується. І від нас користі ніякої. Підрахунки, розрахунки — суцільна цифір. Арифметика з економікою.

Знайшов про що писати. А про те не пише, що на тих літрах бензину, які видають на зміну, далеко не заїдеш. Що й за цей мізер треба до краплинки відзвітуватися, шляховий лист за всіма графами заповнити. Про це — ні-ні, наче води в рот набрав. Краще б написав про те, скільки свинцю марно витрачається на різні пломби: на кожній машині їх, як собак нерізаних. Та скільки ще паперу йде на ті шляхові листи. Ось де безгосподарність, ось про що писати потрібно. А то — «байдики б'ють...» Теж мені економіст-раціоналіст знайшовся!

Багато чого він у нашому ділі не розуміє. Якщо до тонкощів розібратися, то без нашого брата шофера, тобто без мене, без Степана Лошака, ніяка справа з місця не зрушить. Ми ж головою відповідаємо за своєчасну доставку на службу своїх начальників. Отакто. Без нас вони нічого б не змогли. Проста логіка — й вислюку зрозуміла.

А деякі не розуміють. Гайки позакручували — далі нікуди. Понавигадували: самоуправління, самофінансування, госпрозрахунок, бригадний підряд, колективна відповідальність... Виходить, якщо мій напарник десь наколобродив, то тепер уся бригада за нього відповідай, а значить, і я? Отже, у випадку чого, й мої преміальні — тю-тю? То на якого ж біса мені такий підряд?

А самофінансування? Як його розуміти? Раніше все було ясно. Пам'ятаю, возив я начальника обласного сільгоспуправління — цілісінькими тижнями моталися по районах, тищі кеме накручували й на спідометр не поглядали. Бензину було скільки завгодно. Де знадобиться, там і дадуть — у кожному колгоспі, в кожному радгоспі. Заллють бак під кришку, ще й каністру про запас.

Наприкінці тижня відвезеш, бувало, свого начальника на риболовлю чи в гості до приятеля, й він відпускає тебе на всі чотири сторони, каже: «Ти, Стьопо, в суботу й неділю вільний». У ті дні я й займався самофінансуванням, завжди свіжу копійку мав. Так і на тачку потихеньку нашкріб, зараз на роботу нею їжджу. В нас, між іншим, багато хто на своїх колесах. Ставимо питання перед керівництвом автобази, щоб спеціальну стоянку для особистого транспорту обладнали. Його вже не менше, аніж казенних машин у гаражі.

От це, я розумію, було самофінансування! А зараз — нічого не збагну, хоч сядь та й плач.

Ось так. У чому й підписуюся — Степан Лошак.

Андрій ЗОНЕНКО.

м. Київ.

ВЕСНЯНІ ПРИКМЕТИ

Якщо у вашому будинку безперебійно запрацювало центральне опалення, отже — прийшла весна.

Якщо дівчата навесні вже перестають звертати на вас увагу, вам до осені слід одружитися.

Якщо дуб обріс мохом не лише з північного, а й з південного боку, це означає — вам зустрівся дуб-бюрократ.

Г. КОСТОВЕЦЬКИЙ.
О. ПОПОВ.

Часто кажуть: мовчання — золото. Погодься, що ціна визначена досить приблизно. А от я можу з точністю до копійки назвати, у скільки мені обходиться мовчання керівників гарантійної майстерні, яка розташована у приміщенні Будинку побуту в місті Мелітополі (Запорізька область) по вулиці Свердлова, 3. Я заплатив за нього вісімдесят чотири карбованці дев'яносто п'ять копійок. Вісімдесят карбованців коштує двигун від новенької пральної машини «Таврія-2», який я надіслав у цю майстерню на ремонт ще 12 червня 1986 року. три вісімдесят п'ять — пересилка, а решта пішла на рекомендовані листи з проханням повідомити, що з моїм двигуном. Сума, як ти сам розумієш, не остаточна, оскільки відповіді я поки що не одержав.

Й. КЛОЧУН.

с. Андріївка
Покровського району
на Дніпропетровщині.

Маршем по сходах, що ведуть униз

Закінчення. Початок на стор. 4.

маловтішними процентами і використовували дієслова з часткою «не». З'ясувалося, що керуючий та його заступники не створили своєї системи роботи, не виявили уміння, не спрямували діяльність, не займалися добором і розстановкою, не зуміли зосередити, не вносили у роботу нових організаційних форм, які б відповідали духу перебудови. У повітрі запахло новим «зміцненням». І воно не забарилося.

Нині у тресті новий керуючий — Олександр Васильович Кушнір, який до реорганізації очолював трест «Кіровоградважбуд». Станіслав Іванович Жаданов перебрався до кабінету головного інженера, виселивши звідти свого попередника — Анатолія Петровича Овчаренка, яким, у свою чергу, зміцнили посаду заступника керуючого.

Не беруся віщувати, який ефект дасть подібне зміцнення. Я побував на кількох селекторних нарадах, що їх кожного ранку проводить новий керуючий. Наче й старається чоловік, намагається прищепити підлеглим почуття самостійності і відповідальності за наслідки цієї самостійності. Та чи встигне? Спадщина дісталася йому нелегка. Домобудівний комбінат, на який, за розрахунками, мусила припадати левова частка житлового будівництва, свого часу прийняли в експлуатацію напівсирим, після чого він чи не впродовж десяти років не може вибратися на проектну потужність. Власна виробнича база така, що її ледь вистачає, аби латати дірки, зроблені постачальниками. Додайте до цього солідний дефіцит робочих рук, відсутність нормальної перспективи поліпшення житлових умов для будівельників, застарілі методи організації праці, що тримаються на горезвісному «давай-давай!»,— і ви зрозумієте, що про негайні високі проценти годі й мріяти. Та оскільки від зміцненого керівництва, за традицією, саме їх і чекають нетерпляче, я особисто не впевнений, що через якийсь час не доведеться мені вносити чергове уточнення в «будівельний розділ» «Короткого телефонного довідника...»

ПІСЛЯ ПЛЕНУМУ ОБКОМУ ПАРТІЇ, який відбувся у грудні минулого року і на якому бюро обкому звітувало про хід керівництва перебудовою, стала вакантною посада голови облагрокомітету. Стала після того, як доповідач, перший секретар обкому М. Г. Самілик констатував у своєму виступі: серйозні недоліки в розвитку агропромислового комплексу області пояснюються і тим, що облагропром повільно перебудовує свою роботу відповідно до вимог часу. На це голові облагропрому М. П. Громовому неодноразово вказувалося, він у відповідь не скупився на обіцянки виправити становище, але ці векселі так і залишаються неоплаченими. Микола Гнатович закликав голову облагропрому самокритично пояснити, чи посильна йому ця ділянка роботи в умовах прискорення і перебудови.

Товариш Громовий пояснив, що непосильна. По-перше, у зв'язку зі станом здоров'я. А по-друге, через те, що обком партії перетворив облагропром у своєрідну пожежну команду, мобілізуючи його особовий склад у різні комісії, на складання довідок, нерідко не ставлячи про це до відома ні голову, ні його заступників. Виходячи з цього, М. П. Громовий попросив собі меншу ділянку роботи. На тому й порішили.

Звичайно, якщо окинути поглядом усю панораму аграрного сектора Кіровоградщини,

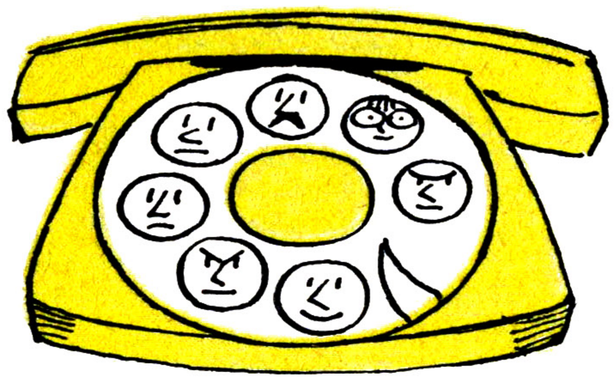

то картина вимальовується невесела. Плани продажу зерна державі не виконуються, тваринництво з кожним роком накульгує усе більше та більше, зате собівартість продукції зростає. Чимало колгоспів, по суті, живе у кредит. Загальна заборгованість господарств становить майже 700 мільйонів карбованців. Авральне перетасовування номенклатурної колоди, в ході якої замінили 16 голів РАПО з 21, більшість керівників і головних спеціалістів господарств, зрушити воза з місця не допомогло. Більше того, кожного третього з «новообраних» голів колгоспів чи новопризначених директорів радгоспів довелося звільняти як таких, що не забезпечили або скомпрометували.

Найлегше, ясна річ, звинуватити когось одного, що це він устромляє палиці в колеса перебудови і прискорення, зміцнити ділянку роботи і, таким чином, продемонструвати, що обком не сидить склавши руки, а тримає їх на пульсі перебудови і оперативно реагує на перебої. Якщо при цьому не враховувати, хто ставить діагноз.

Ні для кого в області не секрет, наприклад, що стиль роботи секретаря обкому партії В. М. Щербини, який відповідає за сільське господарство, далекий від ідеалу зокрема і демократизації взагалі. Тоном, який не терпить заперечень, Віктор Михайлович нерідко нав'язує партійним і господарським керівникам на місцях явно хибні шляхи зміцнення економіки галузі, допускає самоуправство щодо рішень, прийнятих радянськими органами. Погрюкування по столу та «інфарктні накачки» по телефонах прямого зв'язку виробили у багатьох секретарів райкомів та керівників РАПО захисну реакцію: щоб бути подалі від гріха, нічого не робити без вказівки згори, без інструкції чи постанови. А з іншого боку, з ким поведешся, від того і наберешся. І от уже з районних номенклатурних сходинок пливе униз, в господарства, лава вказівок, невиконання яких може призвести до чергового «зміцнення».

І подібне спостерігається не тільки в аграрному секторі. Минулого року, наприклад, керуючись благородним наміром вивести будівельну галузь із прориву, чи не за кожним об'єктом закріпили відповідальних партійних працівників. Оскільки вони прибули на будівельні майданчики без вагонів з додатковою цеглою чи залізобетонними конструкціями, чого потребували об'єкти, то шефство звелося до того, що над виконробами з'явилося ще одне начальство, тільки тимчасове, і вони не знали, кому доповідати і кого слухати. Закінчилася опіка тим, чим і мусила закінчитися: трест «Кіровоградбуд» не виконав виробничої програми, незважаючи на старання номенклатурних опікунів, і його керівництво було зміцнене.

Але найбільше новацій, звичайно, спіткало сільськогосподарську галузь. «Перець» уже не раз писав про це. То виник задум створити гігантські норко- і кролеферми в Устинівському районі, щоб завалити трудящих норковими шапками та комірцями і дешевим дієтичним м'ясом. Вгепали у будівництво кілька мільйонів, а кролі та норки, всупереч постанові, відмовилися розмножуватися, а навпаки — взяли та й, вибачте на слові, видохли. То, згідно з новою обласною постановою, в області вибухнув овечий бум: усі без винятку промислові підприємства та організації мусили налягти на розведення овець, щоб, мовляв, був і кожух, і свита, і губа сита. Фінал — той же: пішли по вовну, а повернулися стрижені.

А оце днями редакційна пошта принесла з Кіровоградщини нову невтішну звістку: у січні радіо урочисто повідомило, що мисливці області провели масову заготівлю зайчатини, щоб зробити вагомий внесок у виконання Продовольчої програми.

Мені не пощастило встановити автора цієї ініціативи. Достеменно відомо лише, що почин зародився не в низових мисливських колективах, де добре знають, що зайців на полях області не настільки густо, щоб навіть у разі масового їх винищення додався якийсь процент до звіту про збільшення виробництва продукції тваринництва.

Так, чого доброго, і до горобців можна докотитися. Їх на Кіровоградщині — сила-силенна. А з горобців, кажуть, холодець — куди тій баранині!

Якщо ж, раптом, обсяги заготівлі гороб'ятини виявляться невиконаними, можна буде зміцнити керівництво мисливців. За традицією.

В. БОНДАРЕНКО,
спец. кор. «Перця».

Друже Перче!

Ти, напевне, пам'ятаєш відомого чеховського героя, котрий, дізнавшись про якусь подію чи явище, висловлював одну й ту ж сентенцію: «Бути такого не може, тому, що такого взагалі не може бути».

А згадав я про нього ось чому. Водопостачання верхніх поверхів будинків центральної частини міста Чернівців, особливо по вулицях Богомольця і Першотравневій, украй погане. Води у квартирах не буває тижнями.

Зате начальник обласного управління комунального господарства М. Ф. Жульєв по обласному радіо в передачі «Пряма лінія. Алло, Вас слухають...» на скарги жителів сказав: «Місто Чернівці не відчуває дефіциту води. Бути такого не може, щоб у квартирах її не було».

Словом, нащадки героїв Чехова є і в Чернівцях.

Л. ГУЛИНСЬКИЙ.

ПЕРЕВІРКА

Зустрів я знайомого раз у суботу:
— Куди поспішаєш?
— Та йду на роботу.
— Щось трапилось, певне? Аварія, лихо?
— Та ні, навпаки. Все спокійно і тихо.
— Так що заважає тобі в час робочий?
І друг поділився зі мною охоче:
— А справа, бач, в тому, що вже з понеділка
Із області буде у нас перевірка.

Оригінальний спосіб

ЖАРТ

Останнім часом життя повернулося до мене своїм гіршим боком. Уже півроку страждав я на безсоння. Ночі, раніше спокійні, стали тепер для мене справжнісінькою мукою: звечора і до ранку не стуляю повік. Спати доводилося на роботі...

За що начальник відділу Ігор Остапович уже кілька разів робив мені серйозні зауваження. А оце викликав до свого кабінету і прочитав з газети таке повідомлення:

«...Один західнонімецький психолог вважає, що вибір місця для ліжка має вирішальне значення при лікуванні безсоння. Щоб не помилитися, треба винести із спальні меблі і пустити переночувати... пса. Там, де тварина вмоститься на ніч, і слід ставити своє ліжко».

— Второпали? Бажаю успіху! — потиснув мені руку начальник.

Прийшовши з роботи, я відразу виніс усі меблі зі спальні. Позичив у сусіда кудлатого Бровка. Відварив йому півкіла молочних сосисок. Бровко апетитно поїв усе, вдячно дзявкнув і... побрів у куток до батареї опалення — спати.

Я не став чекати, поки він засне: шматком сала виманив Бровка на вулицю і той гайнув собі чимдуж додому.

Радіючи, що врешті-решт засну, я поставив ліжко на місце, яке визначив пес, постелив собі, загорнувся у ковдру і... вмить заснув.

Прокинувшись рано-вранці, я побачив, що будильник ще не дзвонив. Але спати вже не хотілося, сили мене аж розпирали, і всередині усе немов співало.

Ішов на роботу і сяяв ранковою зірницею! В коридорі зіткнувся зі своїм начальником. Треба ж подякувати!

— Добридень, Ігоре Остаповичу! Велике вам спасибі! Знаєте, послухався вашої мудрої поради — спав, як убитий. Бачите, навіть на роботу раніше прийшов.

Начальник з обуренням глянув на мене і крижаним голосом мовив:

— Раніше?!. А де ви, голубе, були вчора?!

Степан ГРИЦЕНКО.

Мал. А. ЮНА

— Молодці, так тримати!

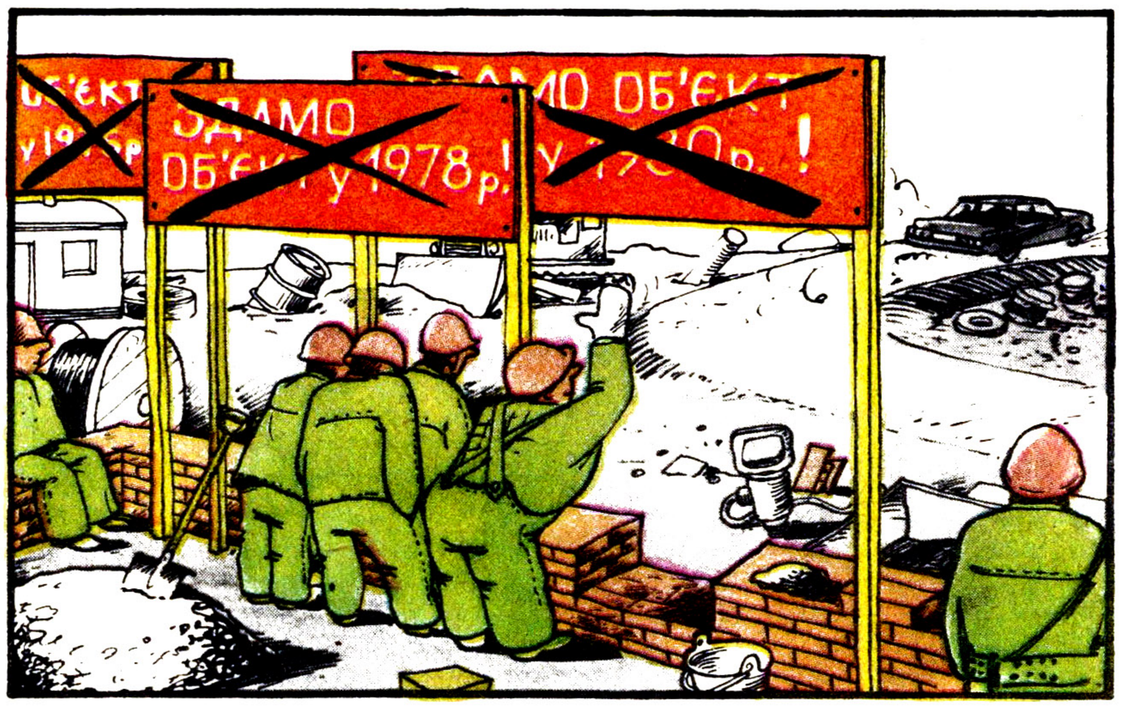

. . . . . .

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Прізвища юрисконсульта Червоноградської міськради (Львівщина) М. П. Гаркуші у списках кандидатів у депутати не було, по жодній виборчій дільниці вона не балотувалася, проте посвідчення депутата мала і охоче ним користувалася.

Як виявилося, юрисконсульт обрала у депутати сама себе: скориставшись тим, що бланки посвідчень від неї ніхто за сімома замками не ховав. Про це сповіщалося у «Карнавальній рекламній афіші» («Перець» № 24 за 1987 рік).

Голова Червоноградського міськвиконкому А. В. Харламов засвідчив своєю відповіддю, що перчанська реклама зробила свою справу. М. П. Гаркушу з посади звільнено. Рішенням бюро міськкому партії їй оголошено сувору догану із занесенням до облікової картки.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Сам винен! Навіщо перед захистом сказав, що банкет буде безалкогольним?..

Наступного дня з міністерства комісія,
З фінвідділу в середу буде ревізія.
В четвер приїжджають до нас із профспілки.
У п'ятницю зразу аж дві перевірки.
Отож і виходить, що без метушні
Спокійно працюю лиш у дні вихідні.
— А в разі знайдуть, що у вас
все в порядку?
— Приїдуть нові і почнуть
все спочатку.

Анатолій РИЖЕНКО.

Допоможи побороти один недолік, який з'явився у нас іще в квітні 1987 року. Оскільки нам, мешканцям вулиці Холода та провулку Старицького, він буквально проходу не дає. І хоч заступник голови міськвиконкому В. І. Білодід іще влітку письмово запевнив нас, буцімто «вказаний недолік буде ліквідовано найближчим часом», але поки ми бачимо, що він не тільки не ліквідовується, а й дедалі розростається — з великої калюжі у досить пристойне озеро. Ми вже подумуємо й над тим, яку назву йому дати. Оскільки недолік цей утворився внаслідок зворушливої турботи начальника райшляхвідділу А. О. Кожем'яка про своє рідне подвір'я, до якого він зробив дуже зручний під'їзд, то ми й хочемо охрестити його «Озером імені Білодіда-Кожем'яка».

Г. МАЙСТРЕНКО,
інвалід Великої Вітчизняної війни.

м. Ічня
на Чернігівщині.

Клуб губителів природи

ЗА НАМИ ДІЛО НЕ СТАНЕ!

(Репортаж про чергове засідання)

— Шановні товариші! Ми повинні бути організованішими і згуртованішими,— звернувся головуючий до присутніх, відкриваючи чергове засідання Клубу.— А то деякі губителі помишляють згуртуватися у неформальні об'єднання.

— Ганьба неформалам! Їм не місце серед нас!!! — затупотіли ногами обурені активісти Клубу.

— Треба помізкувати і пожвавити нашу роботу. А то усі перебудовуються, а мм, як той казав, на старих рейках. Треба активніше заохочувати губителів. Чому б нашим композиторам-аматорам не утнути гарну пісню про керівництво Ждановського прокатно-штампувального заводу, який постійно забруднює пилюгою і шкідливими газами атмосферу. А нашій любительській кіностудії «Смолярій» не зняти кінофільм про Бердичівське шкіроб'єднання, яке своїми обрізками шкіри забруднює одне з найбільших в області Гришківське родовище підземних вод.

— Краще серіал! Тепер це модно,— запропонував секретар Клубу.— І назвати, приміром, «Сімнадцять миттєвостей... без природи».

— Серіал можна зняти і про виробниче об'єднання «Ворошиловградтепловоз», яке має примітивні нафтовловлювачі,— додав головуючий.

— І частіше треба приймати до Клубу! — загукали з задніх рядів.

— Абсолютно з вами згоден. Думаю, вищезгадані підприємства мають чималий загін губителів. Тому, щоб не було ображених і не порушувалася демократія, пропоную: нехай на зборах колективів вони складуть списки найактивніших і надішлють їх нам. Ну, а за нами — діло не стане...

...На засіданні також було відібрано матеріали для публікації в пресі, які ви зможете прочитати нижче. Нагадуємо, що їх герої приймаються до Клубу поза чергою.

Якби, наприклад, кожен заєць знав, скільки у нього охоронців, то його хоробрості міг би позаздрити навіть вовк. Та що там вовк! Лев! Та що там лев!.. Слона міг би наш заєць запросто на лопатки покласти. І той слон, як кажуть, навіть би не кувікнув. А мисливці, зустрівши довговухого, цокотіли б зубами і брали на мушку найвищу сосну чи березу. І сиділи б на самісінькому вершечку, і молили бога, аби заєць не перегриз стовбура, а стрибав собі далі своєю дорогою. Отаким був би наш куцохвостий, якби знав, яка могутня сила стоїть за його спиною: ціле Українське товариство охорони природи. Організація, яка налічує у своїх згуртованих лавах не сотні і не тисячі, а мільйони добровільних членів. Так, так — їх кількість обчислюється семизначною цифрою. Можете уявити, що тільки на Закарпатті об'єдналися у Товариство майже 350 тисяч природолюбів.

«І що ж тут поганого? — запитає здивований читач.— Честь і хвала тим, хто денно і нощно думає про нашу матінку-природу, хто, ідучи лісом, ступає обережно, щоб не наступити на лапку якійсь комашці, а очманілого від нафтопродуктів карася, який вистрибнув на берег, не кине назад у водойму, а знайде «чистий» ставочок і, випускаючи його, скаже: «Пливи, золота рибко!»

Але чому ж тоді у зайця, що уздрів брата свого «старшого», тобто нас із вами, душа забивається у п'ятах? І мчить від нас щодуху, полохаючи їжаків та мишей. Хоча, якщо поділити кількість членів Товариства на кількість зайців, то кожний куцохвостий мав би для свого караулу якщо не роту, то взвод охоронців. І нехай би якийсь мисливець спробував прицілитися у куцохвостого. Та від його рушниці тільки б тріски полетіли. Спробував би хто навіть з піпетки кілька крапель мазуту у водойму капнути. Так природоохоронці такого б йому прочухана дали, що весь вік до води боявся б підходити. Або нехай спробувала б якась заводська труба отруйним газом пихнути. Та члени Товариства в один момент на ту трубу видряпалися б і навіки її законопатили. І ніхто б не встояв проти такої сили.

Але не виходить так, товариші.

Чому?

Думав я над цим, думав і не вигукував: «Еврика!» А тим часом лягали на редакційний стіл один за одним листи наших читачів.

«Більше тисячі членів Українського товариства охорони природи налічується на Надвірнянському нафтопереробному заводі,— пише наш кореспондент з Івано-Франківщини.— На тому самому, від якого десятки літ не має спасу все живе у річці Вороній. І, цілком можливо, директор Л. П. Буній одночасно сплачує внески Товариству охорони природи і штраф за її нищення. Тому сьогодні річку Ворону важко називати річкою. Хоча є і постанова Надвірнянського райкому партії, прийнята ще у вересні 1981 року, і рішення райвиконкому, спрямоване на врятування річки Вороної, є, врешті, і Товариство, а річці від цього не солодко».

Вигодський лісокомбінат об'єднання «Прикарпатліс» теж — колективний член Товариства. Тут, правда, своєчасно прочищаються лісосіки, заліснюються вирубки і т. д., пишуть наші читачі із селища Вигоди. Та варто підійти до заводу деревинно-волокнистих плит, і ви побачите потічок із своєрідними «пахощами», який тече з підприємства. Але директор лісокомбінату І. Ф. Калуцький і головний інженер М. С. Бойко спокійно проходять мимо. Ну, тече потічок. Нехай собі тече. Чи варто через це знімати бучу? Головне, що підприємство — колективний член природоохоронного Товариства. Отже, тут в основному — за природу обома руками «за». І вже Товариство служить ніби ширмою, за якою можна сховатися. Жаль, що за нею, буває, ховаються і... від природи. Про що свідчить інший лист з Прикарпаття: «Раніше у річці Свіча водилася форель. Але завдяки діянням Вигодського лісокомбінату вона зникає. Бо нафтопродукти з тракторів, лісовозів, які борознять річку та інші гірські потоки вздовж і впоперек, зробили свою чорну у буквальному розумінні справу».

І виходить, що правою рукою ми охороняємо природу, лівою — губимо. Наприклад, житель селища Широкого Станично-Луганського району, що на Ворошиловградщині, М. М. Марченко, довгенько гасав уночі на мотоциклі. А коли у світло фари потрапив заєць, то тільки газу додав. Заєць, звісно, був без мотоцикла, і тому довго змагатися з М. М. Марченком не міг. Тим більше, що останній був ще й з рушницею. Цьому браконьєрському вчинкові ми б не надавали такого розголосу, якби його не зробив... голова первинної організації товариства мисливців, який не тільки повинен оберігати природу, а ще й слідкувати, щоб інші товариші з мисливського колективу чинили саме так.

А ось лист самих природолюбів — членів дружини охорони природи Харківського держуніверситету, які просять покритикувати голову облагропрому В. С. Возного. Вони обурюються тим, що у колгоспах «Заповіт Леніна», ім. Леніна, 50-річчя Жовтня, «Новий шлях», у радгоспах 20-річчя Жовтня та ім. Постишева Боровського РАПО отруто-хімікати й хімічні добрива зберігаються абияк: у кучугурах, у розвалених складах, які знаходяться на берегах маленьких річечок, що впадають у Червоноосколь-ське водосховище. Мул у цих річках має таку концентрацію шкідливих речовин, яка у кілька разів перевищує допустиму норму. Тому частенько і перевертаються у водосховищі і соми, і судаки, і ляді догори черевом. І можна було б нагадати голові облагропрому, що не годиться по-варварському ставитися до природи, що її треба любити... Та, мабуть, В. С. Возний з того тільки розсміється. Бо для чого йому нагадувати, коли він сам голова президії Харківської організації Українського товариства охорони природи.

Парадокс?

Парадокс!

Але не такий уже й рідкісний. Бо ще часто ми в полоні застарілих стереотипів: аяяже, головою мусить бути людина, яка займає на районних чи обласних номенклатурних щаблях вищі позиції. І хіба не буває, що такому керівникові одного дня доводиться закликати: «Бережіть природу!», а наступного підписувати акт про здачу об'єкта без діючих очисних споруд.

...Багато у нас членів Товариства охорони природи і, на жаль, набагато менше справжніх природолюбів. Бо виявляється, щоб вступити до лав Товариства, варто лише сплатити кілька гривеників. І ніхто тебе (у більшості випадків) не запитає: чи посадив ти хоч одне дерево, чи захистив хоч одну пташку, чи підгодував хоч одного зайця, якому, звичайно, потрібен не караул, про який ми згадали на початку фейлетону, а наша увага. Без найменшого формалізму.

М. ПРУДНИК.

Шановні товариші!

Раді вас вітати у нашому чарівному, у нашому кипарисовому, у нашому найкурортнішому місті. Мабуть, жоден житель країни не має стільки родичів, скільки, скажімо, житель Ялти. І кожного літа усі родичі прагнуть побачити свого «щасливого» ялтинця. Їдуть сюди з Москви, Ленінграда, Владивостока, Магадана, Мурманська, Комсомольська-на-Амурі, острова Шпіцбергена і Мотовиліхи з-під Києва. Їдуть тітки та їхні онуки, дядьки та їхні племінниці, а ще — брати, зовиці, свахи і т. д... Їдуть до родичів, їдуть у санаторії, пансіонати, будинки відпочинку, щоб набратися здоров'я у місті, яке в газетах полюбляють називати всесоюзною здравницею.

Ну, а зараз, шановні, ми знаходимося на горі Дарсан, щоб з висоти помилуватися нашою чарівною, нашою кипарисовою... Що? Це я вже казав? Зрозумів... Отже, так, подивіться наліво, подивіться направо... Гм... Де, питаєте, Ялта? Сьогодні, на жаль, хмари над містом не дозволяють милуватися нашою кипарисовою... Хоча... Стоп! Он одна хмара з діркою. Що ми у ній бачимо? Так, так... Ясно... Бачимо трубу рибкомбінату, з якої валить дим. Тут, шановні, рибу коптять. Везуть її з усіх-усюд, навіть із Мурманська. Кажуть, що найкраще коптити рибу у місті-курорті. Небо теж. Знаєте, дуже приємно, що у Криму саме наше місто удостоїлося такої високої честі...

Питаєте, чи не дякуючи рибкомбінату, ми позбавлені сьогодні можливості милуватися краєвидом? Не тільки йому. Розумієте, Ялта розташована у низині та ще й оперезана горами. Немає активної циркуляції, тому кіптява і дим не звітрюється, а клубочиться над містом. Клубочитися йому є звідки. На території міста аж вісімдесят п'ять автогосподарств, які мають від 2 до 9 машин, двадцять одне — від 10 до 24, десять — від 25 до 50, вісім — від 50 до 200, а два — від 200 і більше. А доплюсуйте ще сюди п'ять з половиною тисяч власних машин самих ялтинців і тисячі автомашин гостей міста...

Зараз ми спустимося з гори, пройдемося набережною, там повіє на нас морським бризом... Уже ходили? Уже «віяло»? Вловлюєте запах нафтопродуктів? Ну, звичайно, трохи є... Щодня ж біля набережної шварту-ються теплоходи-гіганти, катери, ракети, буксири... Де тоді у Ялті можна подихати свіжим, цілющим повітрям? На це запитання, мабуть, міг би відповісти Ялтинський кліматичний науково-дослідний інститут імені Сєченова. Там уже не одне десятиріччя вивчають властивості нашого клімату. Але відвідини інституту в екскурсію не входять...

Так, ще які запитання будуть?.. Тільки не всі одразу. Коли наведуть у Ялті порядок з автотранспортом?.. Чому в Ялту привозять курне вугілля, яке при згоранні виділяє багато шкідливих речовин?.. Чому б не обмежити біля берегів Ялти швартування суден, ставлячи їх на рейді?.. Чи не час, врешті, перетворити південне узбережжя Криму в заповідну зону, оскільки кліматичний курорт у небезпеці?.. Шановні! Стоп!.. Досить! Я ж усього-на-всього екскурсовод. І ці запитання треба ставити не мені. Ну, принаймні, міськраді.

А я з вами прощаюся. Екскурсію закінчено. До моря, шановні, до моря! Не забувайте, що ви приїхали у знамениту здравницю!

Екскурсовода слухав і його монолог занотував
В. ТРІЩУК.

м. Ялта.

ХМАРА З ДІРКОЮ

(Монолог екскурсовода, який би не хотілося почути в Ялті цього курортного сезону)

О, шановні товариші, хмара з діркою перемістилася і пропливає над центром міста. Тепер ви зможете глянути на наші чудові... Ех!.. Пізно!.. Зараз ви вже бачите лише величезне скупчення автобусів. То — АТП № 34328, яке для зручності обслуговування туристів розташувалося в самісінькому центрі міста. Правда, це «димове» господарство колись зобов'язувалося до 1980 року «переїхати» за межі Ялти... Не дивіться на кишенькові календарики, а слідкуйте за хмарою з діркою... Та-а-ак! Можете не слідкувати. Бо там зараз видно частокіл із труб. Це — ялтинські кочегарки. Їх у місті більше, ніж ви подумали. Тільки 54 належать «Ялтакомуненерго» та ялтинській територіальній курортній раді. А є ще сотня й дрібніших, які належать невеличким установам і працюють виключно на вугіллі.

До речі, наша санепідемстанція підрахувала, що майже з восьми тисяч тонн курного вугілля, що спалюється протягом року в кочегарках міста і у печах індивідуальних забудовників, ялтинське повітря збагачується сотнями й сотнями тонн сірчаного газу, окису вуглецю і просто пилу... Але... Гм... Я, шановні, трохи захопився. У нас же тут не урок хімії, а знайомство з чудовою здравницею... Друзі! Заспокойтеся! Опалювальний сезон у Ялті уже закінчився...

СЕМЕН ПОЛОВА НА ПОЛЮВАННІ

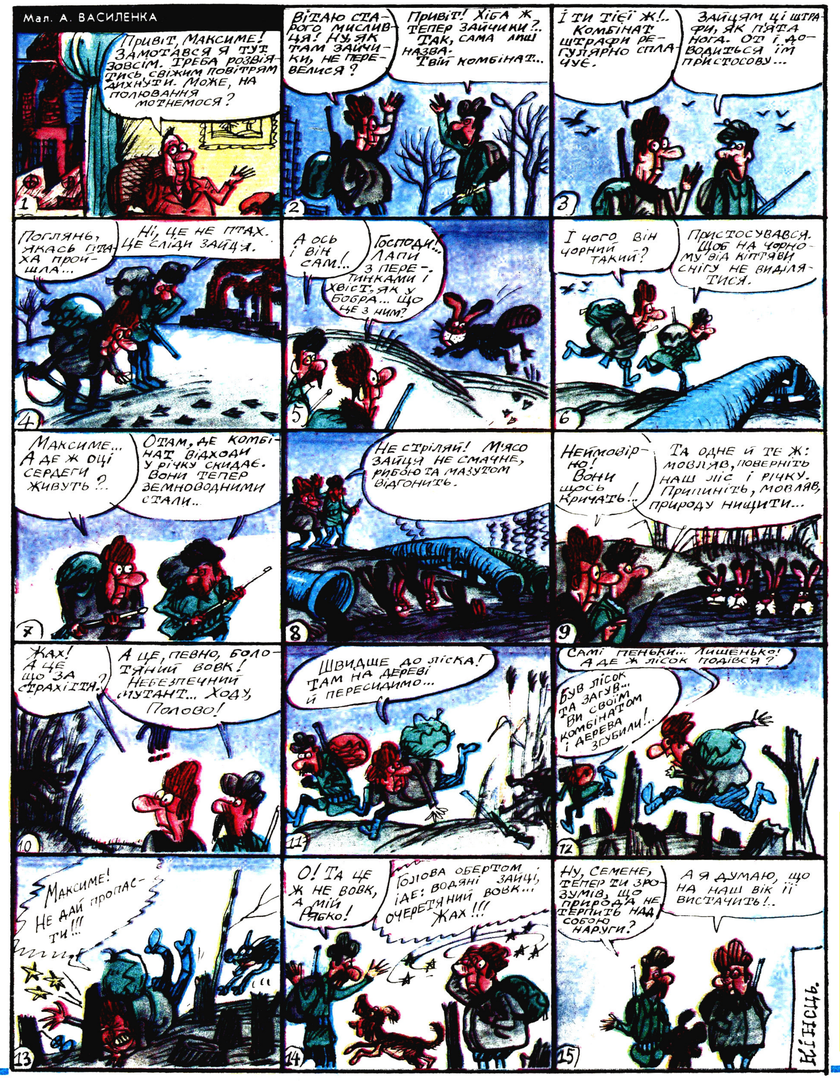

perec-ua. perec-ua.

Карaул для зайця

ЧОМУ РОХКАЮТЬ КОРОПИ!

Дехто стверджує, що риби не розмовляють. А от у притоці Сіверського Дінця річечці Ізюмець нещодавно впіймали кількох коропів, які по-поросячому рохкали. Працівники Харківської обласної санепідемстанції переконані, що сталося це після того, як у річку почав періодично скидати недостатньо очищені стічні води свинокомплекс колгоспу ім. Кірова Ізюмського району, де головою З. Д. Наливайко. А рохають коропи, звичайно, від обурення. Та і як тут не обуритися таким, м'яко кажучи, свинством.

ЗЕЛЕНЕ СВІТЛО... В ТУПИКУ

Відомо, що станція Козятин не тупикова, а навіть вузлова. Проте, коли начальників місцевого локомотивного та вагонного депо Л. О. Гайдамашка і Л. М. Шемотюка запитують, як на їхніх підприємствах діють очисні споруди, вони заходять у тупик. А от коли депо доводиться сплачувати тисячні штрафи за забруднення навколишнього середовища, начальники, як не дивно, легко виходять з тупикової ситуації — бо гроші для цього беруть із державної кишені.

НОВИНИ КЛУБУ

ПЕРЧЕНЯ

Сторінка для дітей

ВЕЛИКА РІЗНИЦЯ

— Мамо, я піду погуляю,— каже Михайлик, встаючи з-за письмового столу.

— А ти твір написав?

— У мене вже рука болить,— кривиться Михайлик.

— А набігаєшся, то ноги болітимуть.

— Е-е, ні! Я бігатиму двома ногами, а пишу ж однією рукою!..

Іван ТОКАРЧУК.

УСВІДОМИВ

— Ой, Петрику, я така рада, що ти нарешті почав мені допомагати! — каже бабуся.— От молодець, так молодець: козам трави накосив, курей погодував, подвір'я замів. Трудівничок ти мій...

Від радості на очах у бабусі аж сльози виступили.

А Петрик слухав-слухав, опустивши голову, і нарешті сказав, густо почервонівши:

— Не плач, бабусю, то мене дід примусив!

Ярослав ЛЕПЕСІЙ,
учень 7 класу Приморської середньої школи № 1 на Запоріжжі.

СКОРОМОВКИ

ГАРБА

Поспішала гарба із горба.
Зупинилась в долині гарба.
Відпочила в долині гарба,
Щоб нового здолати горба.

ЧАСТУВАННЯ

Кажаниха кажана
Частувала з казана.
Каже: «Їжа ця смачна.
Їж, кажане, з казана!»

Василь КРАВЧУК.

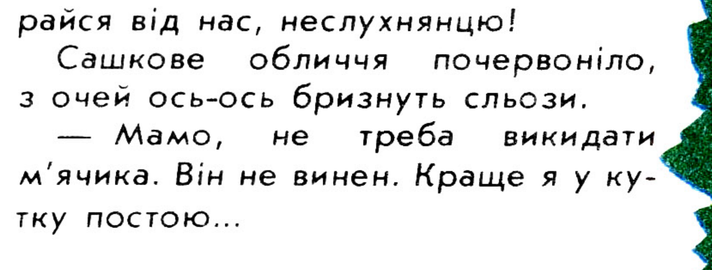

Неслухняний м'яч

Батько купив Сашкові новий смугастий м'яч. Зрадів Сашко. Штовхнув ногою — м'яч підстрибнув, зачепив Мурчика, що дрімав на килимку. Кіт перелякався, вискочив на підвіконня — перекинув вазу з квітами.

— Який бо ти, м'ячику, вередливий,— похитав головою Сашко.— А якби розбилася вазочка, що б мені мама сказала? Га?

Сашко не хотів, аби мама його сварила: витер ганчіркою підвіконня, налив у вазу свіжої води.

— Ну, смугастику, давай не будемо більше вередувати.

Він знову штовхнув м'яча. Той вдарився об ніжку стола і стрибнув на диван. Звідтіля скотився на підлогу і знову налякав Мурчика. Кіт шмигнув у прочинену кватирку, зачепив кігтями тюлеву фіранку — роздер.

— Оце вередун! — жахнувся Сашко.— Дістанеться мені від матері через тебе. Ану, геть у коридор, неслухнянцю!

Але смугастий вередун не бажав викочуватися у тісний коридор. Йому заманулося шаснути у сервант, розбити улюблену мамину чашечку, а тоді скупатися в акваріумі.

— Ой! — скрикнув Сашко, вглядівши на порозі маму.

Побачивши, що скоїлося в кімнаті, мама взялася за голову.

— Оце помічника маю! Такої шкоди наробив. Ставай у куток!

— Це не я! Це м'ячик,— похнюпився Сашко.— Дуже неслухняний він. Я його у коридор, а він — у сервант. А потім до рибок...

— Як так, то хай м'ячик стає у куток,— сказала мама.— А ще краще — викинемо його. Нехай котиться подалі від нашої хати. Забирайся від нас, неслухнянцю!

Сашкове обличчя почервоніло, з очей ось-ось бризнуть сльози.

— Мамо, не треба викидати м'ячика. Він не винен. Краще я у кутку постою...

Никанор ДУБИЦЬКИЙ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

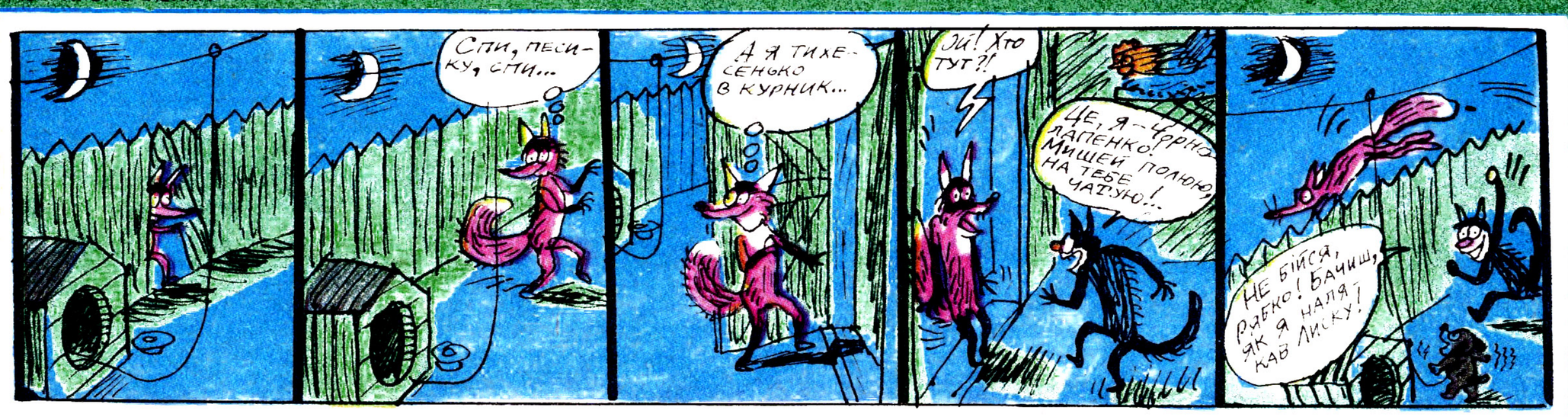

Федір МАКІВЧУК

ПРОЙДИСВІТИ — категорія дуже живуча

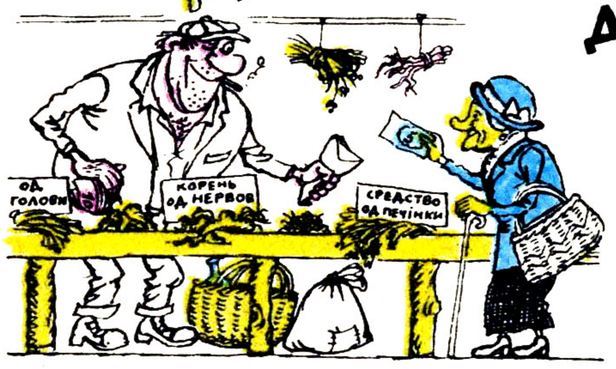

Із циклу

«Невигадані оповідки»

Розкажу я вам, шановні читачі, про один випадок, котрий мало не вбив у моїй душі віри в силу й можливості нашої наукової медицини.

Лежав я тоді в лікарні, в терапевтичному відділенні, а на ліжку поруч — лежав ветеран війни, теж «сердечник», дуже симпатичний мужчина середніх літ. Він мужньо, навіть із гумором переносив «свою аритмію», ще й мене підбадьорював:

— Не вішай, голубчику, носа. Ще пить будем, і гулять будем, а смерть прийде, помирать будем...

Але я підходжу вже до того випадку, котрий мало не перевернув моєї душі. А було це так. Наш терапевт, зайшовши в палату, попередив, що скоро прибуде в лікарню відоме світило, й не виключено, що він подивиться також і нас.

Справді, десь за півгодини, в супроводі цілого ескорту білих халатів, у палату бадьорим спортивним кроком зайшло світило. Без різних там питань і розпитувань, належних у таких ситуаціях, він підійшов до мого ліжка, взяв мене за ліву руку й мовчки почав слухати пульс. Потім щось мугикнув собі під ніс і одразу підійшов до сусіда-фронтовика, теж узяв його за руку.

— Пульс нормальний,— сказало світило і вже збиралося оглядати наступного пацієнта, коли це на всю палату несподівано пролунав бадьорий голос мого сусіда:

— Професоре, візьміть-но мене краще за праву руку, бо то ж ви за протез тримали.

Не знаю, як для світила, а для мене це був удар грому серед ясного неба, удар по моїй вірі в силу нашої медицини. «Все, гаплик! — подумалось мені.— Якщо вже світило, професор, не може відрізнити протеза од живої руки, то краще почну я лікуватись у доморощених травників...»

Перше моє знайомство з ними відбулося у той час, коли Київ славився цілою «вільною академією» травників, цілим корпусом самодіяльних «зцілителів» інших профілів, знаних, мабуть, ще й до льодовикового періоду нашої матінки землі.

Так от, на Житньому ринку тоді процвітала і славилась на весь наш стольний град «поліклініка» Василя Миколайовича Стукала, такого зцілителя, як розказувала мені моя сусідка Євлампія Сидорівна, що й «світ божий ще не бачив — мертвих ставить на ноги».

Мене дуже заінтригувала ця розповідь Євлампії Сидорівни, і я узяв курс на Житній, щоб особисто познайомитись із чудо-зцілителем і його «поліклінікою». Але захотілося перед тим поговорити з аборигенами ринку, послухати, що вони скажуть про Василя Миколайовича Стукала.

— Такого зцілителя, як Василь Миколайович, я ще не бачила й, може, вже й не побачу,— почала своє інтерв'ю огрядна, рум'янощока Домаха Степанівна Вакула, котра щоденно торгувала макухою і зерном «на банку».— Це всіх болящих радість — он хто такий Василь Миколайович. Повірте, був у мене рак. Ну, вигриз у мені, проклятущий, всю нутробу, осталася сама шкура та кості. Де вже не лежала, що вже не пила — не помагало. Аж тут, спасибі добрим людям, його нараяли. Пішла до нього. Кинув він на мене оком та й каже: «Е, молодице, в тебе не інакше, як рак запущеної хворми. Ну, не журися, каже. Ще гірших лікував і тебе на ноги поставлю».

Дав мені якусь травку і наставляє: «Це, каже, така панацея, що помага од ракових опухолів, глистюків і розстройства жолудка. Вари, пий до схід сонця — і хворобу твою як рукою зніме».

Окраса Житнього ринку і радість київських голубників та рибалок підкотила очі під лоба й перейшла на молитовний тон.

— Пошли йому, боже праведний, многії літа, щастя і здоров'я. Такий, чуєте, зцілитель, такий зцілитель! Була ж я — як мрець, обома ногами в гробу вже стояла, а тепер бачите, що він з мене зробив.

І от я зблизька познайомився з Василем Миколайовичем. Був це ще моложавий, ще, видать по всьому, при доброму здоров'ї чолов'яга, кремезний, на вигляд — професійний портовий вантажник. На зорі своїх літ, як я пізніше дізнався, учився в ЦПШ — церковно-приходській школі — і здобув таким робом незакінчену нижчу освіту. «Поліклініка» його була дуже скромна, не займала навіть половини довгого дощатого прилавка, але дуже відома на ринку. Були на цьому прилавку, як він мені похвалився, всілякі чудодійні трави, котрі, мов рукою, знімали усі хвороби, милостиво послані всевишнім на наші грішні голови. Були тут такі ліки, які й не снилися нашій офіційній здоровоохороні — «корень од нервов» і «припадочних болезней», трава «для рощення волос і ревматизма», радикальні засоби «од ракових опухолей, глистов і слабительное», «од давлення крови», «от серца», «от екземи і астми»; була така панацея, що «успокаивает серце, нерви, головную боль і грудную жабу». Навіть таке чудо, як чебрець «от геморою, от безсонници і запоя». Все, все там було. Це не те, що в наших нинішніх аптеках — того немає, сього немає, а те чи те привезти мають, а оте видається тільки по спеціальних рецептах із круглою печаткою.

У «поліклініці» Стукала все, все без рецептів. В тім числі й глуха кропива, яка «дуже помагає од катара дыхательных путей и от селезенки», і «много помагає от воспалений и от удушья». І все це чин-чином написано на фанерних табличках, виставлених на прилавку.

Стукало, окрім усього іншого, блискучий діагност. Він із першого погляду безпомилково вгадує хворобу.

— Висолопи язика,— велить він старенькій, прибитій якоюсь недугою пацієнтці.— Ага! Бонхальна асма запущеної хворми. На тобі, птахо, оцей кульок алтею, пий по три столових ложки на день перед їдою і скачи здорова.

«Асматичка» платить знаменитості п'ятірку і зникає у людському вирі.

Пацієнт іде густим косяком. Василь Миколайович ледве встигає «ліки» видавати, а гроші жужмом запихає в кишеню — не має часу навіть рахувати асигнації. Розмова з пацієнтами лаконічна.

— На що жалуєтесь?

Хворобливого вигляду жінка нахиляється через прилавок і щось шепоче на вухо знаменитості.

— Висолопи язика!

Хвора не встигає ще показати язика, а Василь Миколайович вже тиче їй у руки «женьское средство».

— Це ви мені вже давали, не помогло...

— Всім помагає, а тобі не помогло! — починає сердитись Стукало, але, згадавши, що тут юрмляться пацієнти, вже уласкавившись, питає:

— А як ота молодиця, що ти на тому тижні приводила, вже одужала?

— Одужала! То не їла, а тепер уже й не балакає,— ущипливо кидає молодиця. Але Стукало у посміху не вловив іронії:

— Це вже не одну я так виходив!

...Шумить, гуде, вирує Житній ринок. Вигукують перекупки, гугнявлять торговки чорним перцем і дріжджами, здуру співають зв'язані півні, і в цьому різноголосому шумі чується занудистий басок знаменитості:

— Од геморою, безсонниці і запоя! Од музулів! Од бонхальної асми!..

* * *

Нещодавно, збираючись на рибалку, я поїхав на Житній купити макухи для принади риби. Принагідно поцікавився, чи існує ще «поліклініка» прославленого зцілителя.

— Е-е,— сказала мені одна аборигенка,— не той уже нині Житній, що колись. Нема вже й Стукала. Помер, кажуть, чи то од асми, чи од якихось опухолів.

І мені подумалось: ну, що ж — царство йому небесне. Одним шахраєм і пройдисвітом на світі менше стало. Але скільки ще живе таких стукалів, таких «зцілителів», що наживаються на людській біді. Пройдисвіти і шахраї — категорія дуже живуча.

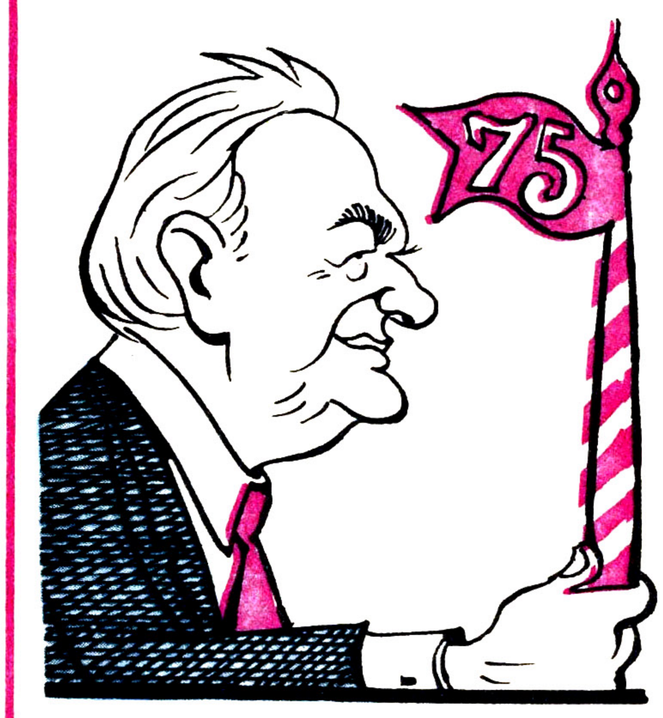

Вітаємо ювіляра!

Лауреата Державної премії УРСР ім. Т. Г. Шевченка письменника Василя КОЗАЧЕНКА з його 75-літтям.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

Мал. А. ПОМАЗКОВА

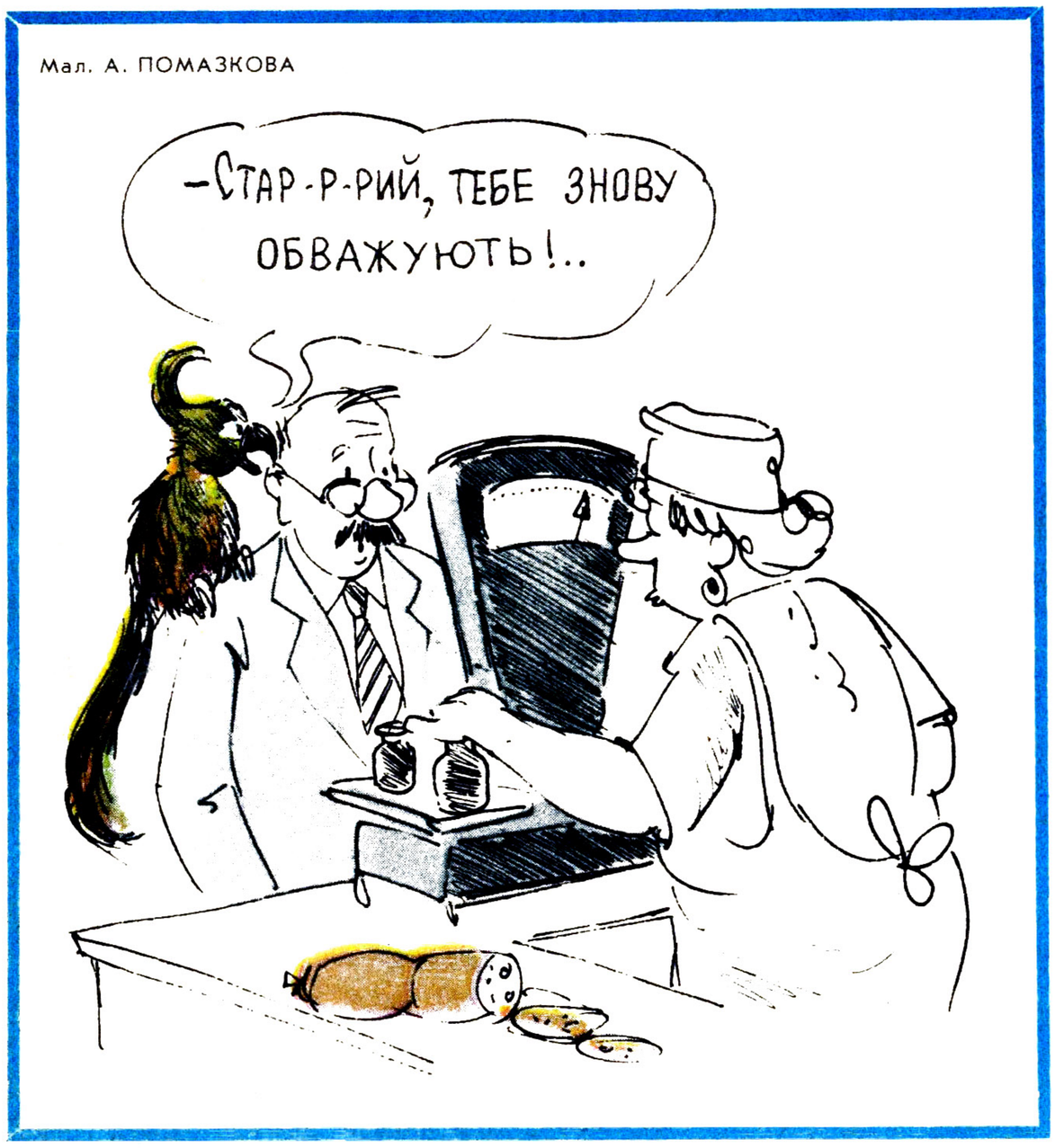

Олесь Жолдак

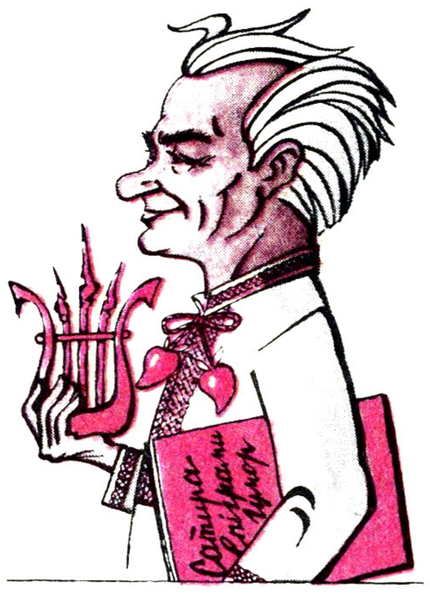

ОЛЕСЮ ЖОЛДАКУ — 70

Родом Олесь Іванович — з Кіровоградщини. До війни закінчив Запорізький педінститут. А оскільки у нього була «божа іскра» поета — запросили працювати в газету «Комсомолець Запоріжжя». Звідси пішов на фронт. У роки Великої Вітчизняної не завжди був час брати до рук перо, бо від першого до останнього дня Сталінградської битви капітан Жолдак — у гвардійському мінометному полку «катюш», і добре знає, що від нього усі в першу чергу чекають прицільного вогню. Ну, а потім — бої за Ростов, Таганрог, Мелітополь, Одесу, визволення Румунії, Болгарії, Югославії, Угорщини, Австрії... За що був нагороджений двома орденами Червоної Зірки, орденом Вітчизняної війни II ступеня, медалями.

Повернувшись до мирної праці, Олесь Іванович трудиться в газетах «Червоне Запоріжжя», «Радянська Україна», «Літературна Україна», у видавництві «Держлітвидав», завідує відділом фейлетонів у журналі «Перець»... Починалося усе, щоправда, з лірики. Та коли після ліричних віршів Олесь Іванович почав друкувати під псевдонімом Аполлон Вершок літературні пародії, їх помітив Остап Вишня. Він підтримав молодого гумориста, порадив відмовитися... від псевдоніма й активніше працювати в жанрі гумору та сатири. Відтоді читачі все частіше й частіше зустрічають на сторінках газет і журналів літературні пародії, усмішки, віршовані гуморески, фейлетони. Популярними стали книги Олеся Жолдака «Відколювання номерів», «Вибрики Пегаса» та «Маститі мастаки».

Нещодавно Олесю Івановичу присуджено премію імені Остапа Вишні. Сьогодні його перо, як і раніше, гостре й дошкульне, під прицілом сатирика — бюрократи, бракороби, пристосуванці та інші негативні типи. І сьогодні Олесь Жолдак — на правому фланзі. Як і належить гвардійцеві нашої сатири.

ЗАЙЧИХА-ПЕДАГОГ

(З народного)

На широкому лану
За село Петрівці
Полювати звірину
Рушили мисливці.

У степу, коло Дніпра,
Буде їх до лиха.
Зайченят своїх збира
Злякана Зайчиха.

Напуття дає усім
Мати-клопотуха,
Опустила низько їм,
Зав'язала вуха.

— Нащо це ти робиш їм? —
Заєць мовить жінці.
— А-а-а, у нас тепер пішли
Скрізь такі мисливці,

Що охоту проведуть
Вдало чи невдало,
А начуєшся від них
Матюків немало...

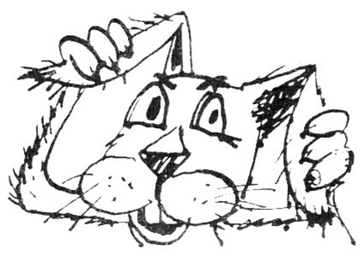

ПОЗИЧАЙЛО

Як позичив у Івана
Сто рублів Тимоха,
Не вертає більше року
Грошей, випивоха.

Стрів Іван його у барі,
Нагадав Тимосі:
— За тобою, мій голубе,
Там боржок і досі...

А Тимоха супить брови,
Муркотить Івану:
— Ось я зараз, дорогуша,
В записник свій гляну. —

Добуває із кишені,
Гортає блокнота:
— Коваленко, Бугаєнко,
Прихожай, Голота...

Ага, найшов: за Петровим
І Скоробагатим
Ти, Іване, записаний
В мене двадцять п'ятим.

Бач, стоять перед тобою
Лікарі й артисти,
А ти хочеш, безсовісний,
Без черги пролізти!..

З циклу «Комаріада»

Ой що ж то за шум учинився,
Що комарик та й на мусі оженився!..
(З народного).

ІВАН ДРАЧ

В Теліжинцях — кануперна задуха,
А в Мотрі, пра-пра-баби, новина:
Із комарем літає цокотуха,
Ядерні перса пружно випина!

То одесную черево почуха,
Конозиста, озадна, замашна,
То казиться ошую, вередуха,
Із бахурем у скерцо порина...

Біжить Пра-Мотря полем по толоці,
Ван-Гога кличе, просить Песталоцці,
Аби наш рідний повелів профком,—

Комарика забити у дибиці,
А муху, гріховодку, по гузниці
Огріти термоядерним кийком!..

ЛІНА КОСТЕНКО

Фортіссімо, алегро, анімато...
Ах, цей комар, лісів абориген,
Спізнав азів кохання небагато,
Намучився із мухою Мадлен!..

Хай тра-ля-ля згучить моє стакатто,
Сі-до-ля, гірко плаче мій катрен.
Неправда! Він літатиме крилато,
Ребер не поламає, ні рамен...

Ау, богове! Гетьте костомаху!
Мовчи, Сальєрі! Розчерком пера
Я воскрешаю з праху бідолаху,
Нехай Мадлен за нього помира!

Аби у гречку не скакала, боса,
І не водила комара за носа...

ВОЛОДИМИР КОЛОМІЄЦЬ

В Семигорах подзіння невеселе:
Невже? Уже... На пагорба, хіба?
Егеж, авжеж, кінцівками не меле,—
Мо' ще живий? Тю-тю, йому труба!..

А кріплося ж коханнячко дебеле!
І «Рунь» моя понравилась... Та ба!
Од нього ж муха вагітна... Ой леле!
Ковтає валідоли геть слаба...

Не може подолати мрійновтому.
Брязкóло смутку котиться по ньому,
За ним хотіла з мосту — в крутоверть...

Коханню — зась! Пустує всує ложе.
Сонете, тп-р-у! Чуй-вітер не поможе.
Ку-ку! Ха-вав! У черепочку — смерть!..
Ку-ку!..

ПОВАЖНА ПРИЧИНА

Питається у суботу
Бригадир Федота:
— Ти чого це не виходив
Три дні на роботу?

— Та ходив на полювання
Й трапилась рахуба:
Загнав мене кабан дикий
На вершину дуба.

Налякав мене, чортяка,
Ніде правди діти.
Довелося на гілляці
Аж три дні сидіти...

— І чим же ти харчувався
На дубові тому?
— А мені дружина їсти
Приносила з дому!..

НАРОДНІ УСМІШКИ

ПРОСЛУХАВ

— *Ти чув, яка була вночі буря?*
— *Ні. Я розмовляв з дружиною.*

ОЦІНИВ

— *Коли мій чоловік був у службовому відрядженні, я навчилася куховарити.*
— *А що він сказав, коли повернувся?*
— *Нічого. З того часу я його не бачила.*

Повідомив Я. КИЧУРА.
м. Ровно.

НЕ ТОЙ ЗНАК

Центром міста їде віз. Його зупиняє автоінспектор і запитує їздового:
— *Товаришу, невже ви не бачили знака, що кіньми по цій вулиці їздити заборонено?*
— *Бачив.*
— *Так у чому ж річ?*
— *Але ж на знакові намальований один кінь, а я їду двома.*

Повідомила Н. ВАСИЛЬЄВА.
смт Літин
Вінницької області.

ЩОБ БЕЗ КЛОПОТУ

Син садить яблуню аж по самі гілки в землю.
— *Синку, навіщо ти так глибоко вкопуєш дерево? — запитує мати.*
— *А щоб не носитися потім з драбиною, коли буду яблука збирати.*

Повідомив О. КОСТИНСЬКИЙ.
м. Васильків
Київської області.

ТОЧНИЙ РОЗРАХУНОК

— *Іване, скільки років твоїй дружині?*
— *Визначити важко, але, за її словами, вона значно молодша від нашого старшого сина...*

СУМНЕ ЖИТТЯ

— *Ну що це за життя! Не можна пити, палити, кохати!*
— *Ти захворів?*
— *Та ні, одружився...*

КОРИСТЬ

— *Мишко, ти радієш, коли я приходжу до вас?*
— *Звичайно, дядю! Кожного разу мати дає мені карбованця, щоб я не питав, чому у тебе такий червоний ніс...*

Повідомив Л. РЕЗНИЦЬКИЙ.
м. Харків.

Мал. В. СОЛОНЬКА

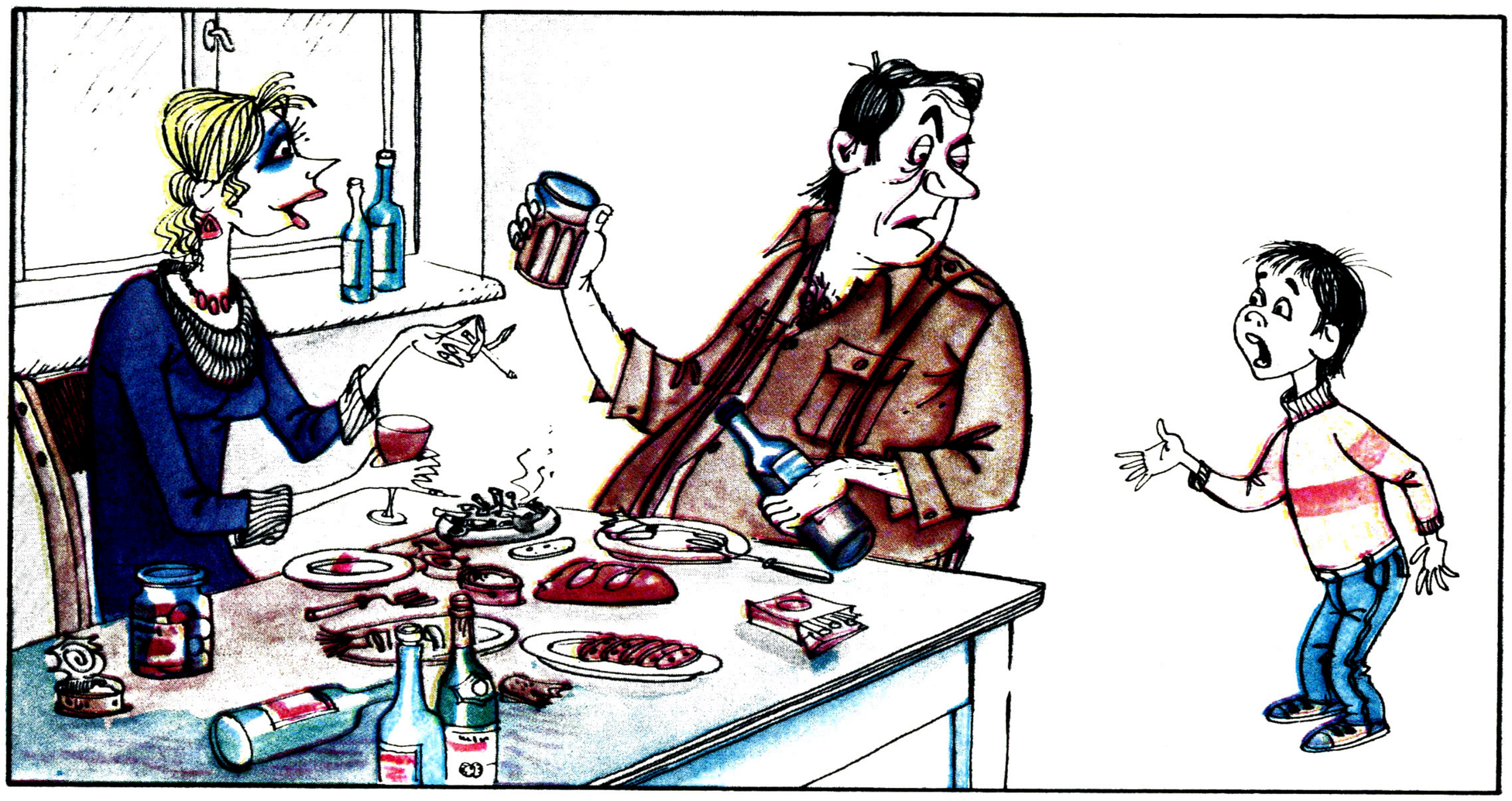

— Поїхали до бабусі!

— А для чого? Однак у неї випивки немає.

Вісті з того світу

І сміх, і гріх

НОВЕ У ПСИХІАТРІЇ

Є в психіатрії таке поняття — комплекс неповноцінності. Це коли людині здається, що в неї щось не так, як у інших, як то мало б бути, і тому людина почуває себе невпевнено.

Що стосується американців, то тут радше можна говорити про протилежне. Самовпевненості їм не бракує.

Та от власті міста Гамільтона, що у штаті Огайо, несподівано для себе зробили неприємне відкриття: в їхньому місті, де живуть переважно так звані благополучні американці, багато хто страждає на комплекс неповноцінності. Така ганьба! Треба було негайно діяти. Отож батьки міста зібралися на позачергове засідання, яке тяглося аж до півночі. І знайшли-таки вихід! Щоб вивітрити із жителів Гамільтона той комплекс, було одностайно схвалено: підняти в них почуття місцевого патріотизму! Тепер громадянам Гамільтона належить активно пишатися своїм містом і, на відміну од інших, називаючи своє ім'я, додавати до нього вигук «Гам!» — перший склад од назви того міста. Щоб привернути до себе увагу і підкреслити свою належність до гамільтонської громади.

УСИНОВИТИ... СТАТУЮ

Виявляється, і таке можливе. Щоправда, поки що — лише в Нью-Йорку. Річ у тім, що тамтешні пам'ятники Христофорові Колумбу, Джорджу Вашінгтону, Аврааму Лінкольну й іншим видатним історичним особам переводяться на «самофінансування». Бо в нью-йоркської мерії нема коштів на догляд за пам'ятниками і їх реставрацію. Тим часом у напханому автомобілями Нью-Йорку повітря запаскуджене токсичними речовинами, які ушкоджують ті пам'ятники. До того ж хулігани теж постаралися — повідламували в деяких статуй руки або голови, інші вимазали різними фарбами. Отож, замість того щоб прикрашати вулиці та площі Нью-Йорка, ті пам'ятники надають їм занедбаного вигляду. Тому мерія і запропонувала громадянам-патріотам усиновити найзначніші пам'ятники, тобто взяти на себе витрати по догляду за ними. Двадцять найкращих пам'ятників вважатимуться тепер приватною власністю тих громадян.

ЦІКАВІ РОЗРАХУНКИ

Якщо перевести на наші гроші, то ескудо, португальська грошова одиниця, дорівнюватиме... Але легше буде розібратись, якщо почати з тисячі.

За офіційним курсом, тисяча ескудо дорівнює приблизно 4,5 карбованця. Отже, сто ескудо — це 45 копійок, десять — 4,5 копійки, а один ескудо — і на півкопійки не тягне.

Альваро Фрагозо, колишньому залізничнику із міста Баррейру, перевалило за другу половину восьмого десятка. Чимало років тому, після поранення при виконанні службового обов'язку, йому було призначено пенсію. Кожен поштовий переказ, яким її пересилають, обходиться залізничній адміністрації в 33 ескудо. А сама пенсія — десять ескудо.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

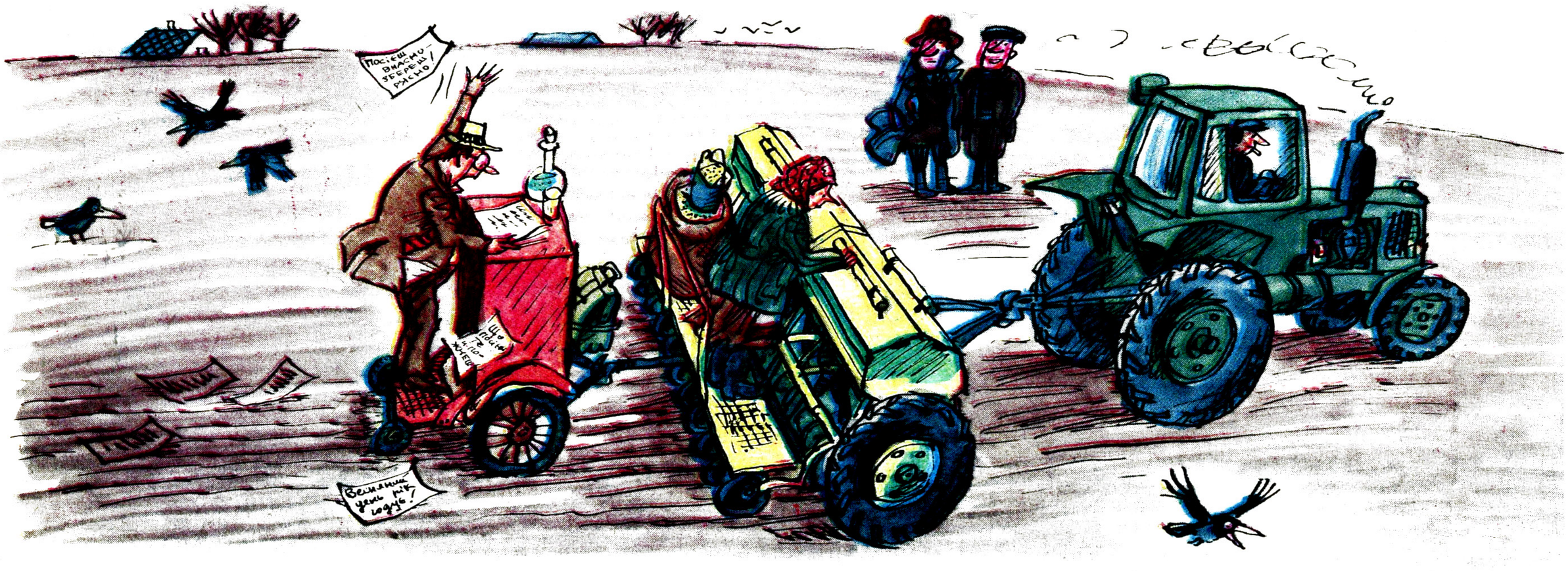

— Його нам прислали допомагати в сівбі!..

Мал. А. КОНОНЕНКА

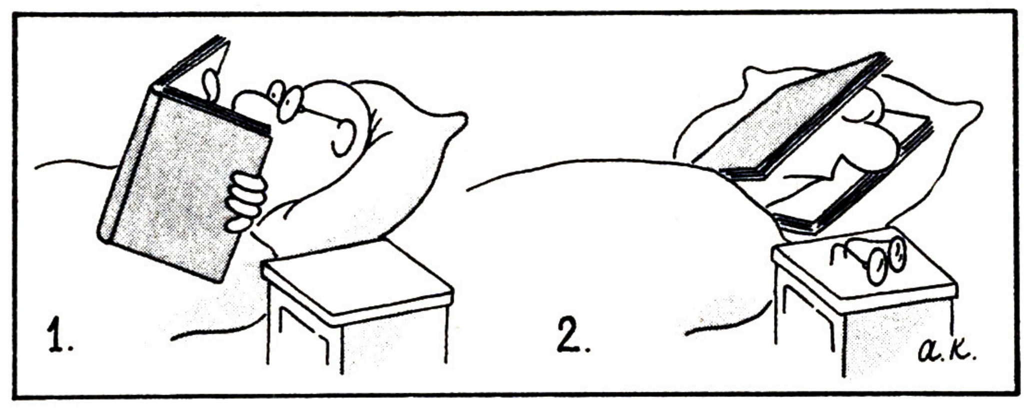

Без слів.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

Мал. Є. МИЛУТКИ

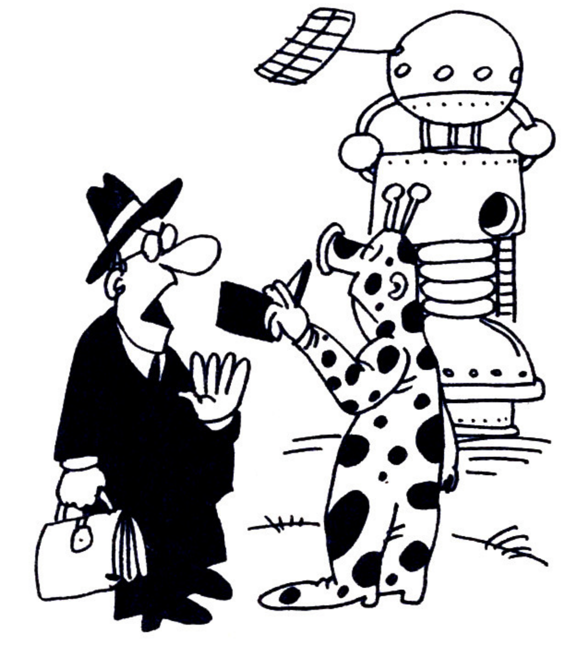

— А я вам, громадянине, категорично заявляю: ніякого життя на Марсі немає!

Мал. В. ХАРИТОНОВА

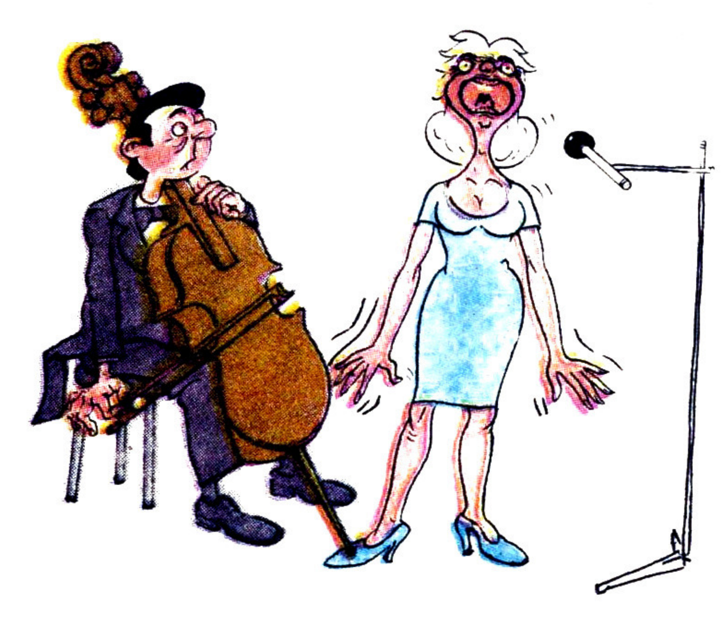

Без слів.

Мал. А. ПОМАЗКОВА

Мал. А. БОРДУНІСА

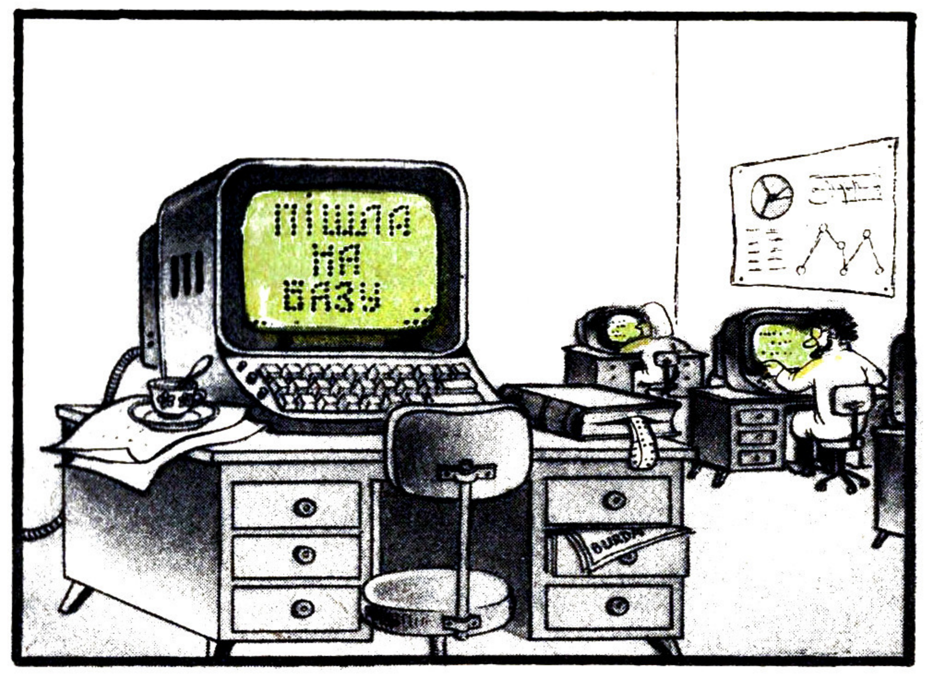

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Мал. А. ШЛАФЕРА

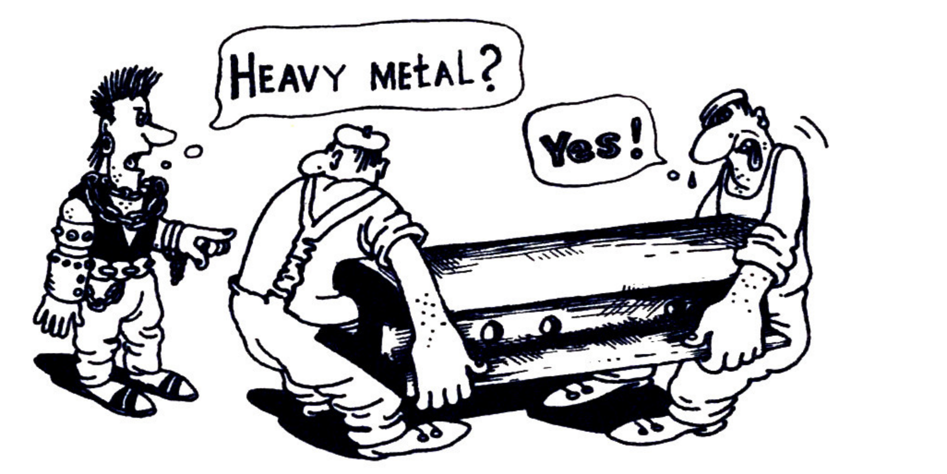

Страшне перо не в гусака...

«В зв'язку з розвитком підсобного хозяйства я взяв три відра дерті, щоб вигодувати свиню, і не повезти її на базар, а здать на м'ясокомбінат для общего дела. Прошу мене не наказувати. Я справлюсь».

(Із пояснювальної).

Надіслав І. БЕЗПАЛИЙ.

«Заява

Прошу Вашого ходатайства, народних депутатів сельського совета і Ради принять такоє наше предложеніє. Прошу с/с і депутатів трудящихся соєдініть нас с Настею Іванівною на старости как ми прожили вже багато. Прошу не отказать моєй просьбе подружжя! В чом і заверяю, без бре».

Надіслала В. ПАВЛИК.

«За станом здоров'я я числюсь нематеріальновідповідальним».

«Дорога редакціє, може після твого вторження в нашу справу голова колгоспу зсунеться з місця».

«Бригада була з 10-ти чоловік, і її всю з'їли».

«Відповідь голови колгоспу повністю втоптала в землю земляне законодавство УРСР».

(З листів до редакції).

Зібрала Г. ТОЛЬЧИНА.

Довідкове бюро Перця

«КОЛИ НЕ МОЖНА»
(«Перець» № 20 за 1987 рік)

Широкому загалові відомий такий собі хитромудрий вислів: коли не можна, але дуже хочеться, то чом би й не спробувати. Саме ним керувалися керівники Мостиського райвиконкому, приймаючи рішення про спорудження в райцентрі Будинку культури. Намір, звичайно, непоганий, але він не був підкріплений матеріально. Іншими словами, грошей у райвиконкому було катма. Зате була влада. От скориставшись цією владою, голова райвиконкому С. С. Сторожук і пустив на райцентрівський Будинок культури усі кошти, відпущені на п'ятирічку для ремонту сільських культосвітніх закладів, а замовником змусив виступити колгосп імені Ярослава Галана, від якого до райцентру — неблизький світ. Удруге товариш Сторожук до своєї влади вдався, коли недобудоване вогнище культури урочисто прийняли в експлуатацію. Відповідно до акта, затвердженого представником того ж таки райвиконкому.

Заступник голови Львівського облвиконкому І. С. Алаєва повідомила редакції, що фейлетон розглянуто на засіданні облвиконкому. За безконтрольність у використанні коштів бюджетних установ голова Мостиського райвиконкому С. С. Сторожук суворо попереджений. Заступнику голови райвиконкому — голові державної приймальної комісії Б. І. Говді, який скріпив своїм підписом акт, не помітивши, що Будинок культури далекий від готовності, оголошено догану. Його зобов'язано взяти під особистий контроль усунення недоробок і браку на об'єкті.

У даний час генпідрядчик — Мостиська ПМК-24 — завершує будівельні роботи, після чого почнеться монтаж технічного обладнання.

«ДАВАЙТЕ БЕЗ АГРОПРОМАХІВ»
(«Перець» № 20 за 1987 рік)

Коли відбувалася реорганізація системи агропрому, усім нам здавалося, що ось мигне у повітрі чарівна паличка перебудови — і запанує у сільськогосподарській галузі суцільний прогрес і гармонія: сіяч сіятиме, жнець жатиме, доярка доїтиме, оточені повною і цілковитою турботою з боку керівних агроінстанцій, створюваних саме для того, щоб трудівникам села спокійно сіялося, жалося і доїлося.

Однак дійсність засвідчила, що старе цупко хапає нас за холоші. Не перевівся ще, наприклад, бракороб у ремонтно-транспортних підприємствах, зубилом і молотком похапцем створює видимість справжнього діла. Гострою залишається проблема дефіциту запасних частин та матеріалів.

На фейлетон редакція одержала відповідь. Заступник начальника Головагропромпостачу Держагропрому УРСР А. Є. Карпинський повідомив, що справді потреби агропромислового комплексу задовольняються не повністю. Ситуація ускладнюється тим, що окремі заводи союзного підпорядкування систематично не виконують своїх договірних зобов'язань.

У зв'язку з цим Держагропром республіки вживає заходів для зменшення дефіциту за рахунок випуску запчастин підприємствами республіки. Уже в 1987 році їх виготовлено на 7,4 мільйона карбованців. Налагоджено виробництво деталей і вузлів до імпортних і вітчизняних кормозбиральних машин, устаткування для ферм. На 1988 рік обновлено номенклатуру деталей, які будуть реставруватися. Список їх розширено до 1500 найменувань.

Що ж до фактів бракоробства, названих у фейлетоні, то по них вжито адміністративних заходів. За неякісний ремонт трактора, що належить колгоспові «Україна», головному інженеру Великописарівського ремонтно-транспортного підприємства (Сумщина) П. І. Федченку оголошено догану. Підприємство сплатило колгоспові штраф. Посилено контроль за якістю ремонту техніки.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Відправивши на кіровоградський завод «Ремпобуттехніка» насос «Струмок», житель Онуфріївки В. В. Кохно не розраховував, що з часом легко розпізнаватиме по телефону, хто саме з відповідальних працівників підприємства обіцяє йому, що ось-ось він одержить полагоджений насос назад.

Трапилося ж це тому, що «Струмок» загубили, а гроші повертати не хотіли.

Після втручання Перця головний інженер Кіровоградського облпобутуправління М. М. Медведенко повідомив, що «Струмок» сплив за водою з вини бригадира цеху № 1 М. Бруса, якого з роботи звільнено. За порушення строків ремонту техніки і слабкий контроль за роботою майстерень заступнику директора заводу В. М. Ровенському оголошено сувору догану. В. В. Кохну поштовим переказом надіслано гроші за «Струмок».

ГІСТЬ ПЕРЦЯ

Васил ЦОНЕВ

Казка про райського птаха

У зв'язку з тижнем благоустрою лісу в канцелярію по проведенню цього тижня надійшов лист.

Так і так, говорилося в листі, ми, що підписалися нижче, вважаємо за доцільне у зв'язку з проведенням тижня благоустрою — для вдосконалення естетичного смаку лісових мешканців — придбати з метою постійного проживання райського птаха.

Комісія по проведенню тижня благоустрою лісу: голова — ворона, заступник голови — їжак, секретар — сова, розглянула пропозицію і прийняла рішення: у зв'язку з сигналом, що надійшов знизу, й відповідно до всезростаючих естетичних потреб лісових мешканців виписати райського птаха у кількості одного і привезти в ліс.

І ось птах прибув.

Комісія у складі: голова — ворона, заступник голови — їжак, секретар — сова, поставила райського птаха посеред канцелярії і почала його розглядати.

— Так,— сказала ворона,— гарний.

— Атож,— сказав їжак.

— Саме так,— підтвердила сова, хоч нічого й не бачила, бо був день.

— Але,— сказала ворона, витріщившись на райського птаха,— впадає в око надмірна пишність, яка, мені здається, виходить за звичні межі і може негативно вплинути на естетичні смаки деяких лісових мешканців. Гадаю, що наша мета не ця.

— Так, — кивнув їжак.

— Авжеж,— погодилася сова.

— А коли так,— додала ворона,— то я пропоную відрізати хвоста райському птахові.

— Я згоден! — підніс лапу їжак.

— Підтримую! — розчепірила крила сова.

Відрізали хвоста райському птахові.

— Уже краще,— сказала ворона,— але тепер маємо диспропорцію у плані забарвлення, привертає увагу концентрація кольорів на крилах, що не сприятиме підвищенню рівня естетичного смаку лісових мешканців, а саме це повинно бути основною нашою метою.

— Справді,— кивнув їжак.

— Вірно,— ухнула сова.

Відрізали крила райському птахові і пустили ходити лісом.

Глянули на нього лісові мешканці і здивувалися:

— Х-ха, невже це ота сама райська птаха, про яку ми стільки чули?! Та наша ворона значно красивіша! Не варто було й морочитися!

Приблизно такого змісту й написали листа до комісії. Листа розглянули, і комісія прийняла рішення: у зв'язку з сигналом, який надійшов знизу, про невиправдану закупівлю 1 (одного) райського птаха комісія дійшла висновку, що все-таки, незважаючи на те, що бажаного естетичного ефекту не досягли, вищезгаданий птах відіграв позитивну роль, бо розвіяв міф про красу райського птаха.

Переклала з болгарської Наталія НИКИФОРОВА.

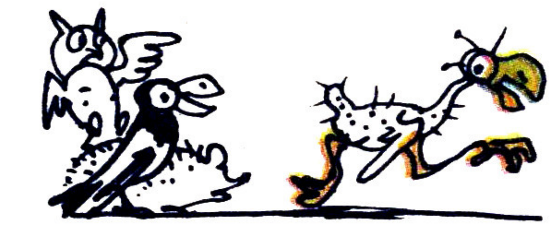

КОРОТКО КАЖУЧИ

- *Істина народжується у будь-якій суперечці, окрім суперечки з начальством.*
- *Діагноз: сказився від жиру.*
- *Одних не знають, як поставити на місце, інших — на яке місце.*

м. Могилів-Подільський. **Йосип ТЕПЛИЦЬКИЙ.**

Головний редактор Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО, П. ГЛАЗОВИЙ, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ (головний художник), Ю. ІЩЕНКО (відповідальний секретар), Ф. МАКІВЧУК, Д. МОЛЯКЕВИЧ, М. ПРУДНИК, І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заступник головного редактора).

Журнал «Перец» № 6 (1264)
(на украинском языке)
Издательство «Радянська Україна».

Здано до набору 16.02.88.
Підписано до друку 10.03.88.
БФ 30002.
70×108/8. Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 2155500 прим. Зам. 0872.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

© Журнал «Перець» 1988 р.

Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Адреса редакції:

**252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.
Тел. 446-84-21, 441-89-37, 441-89-38.**

Адрес редакции:
252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Рукописи не повертаються.
Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, проспект Победы, 50.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Теми малюнків цього номера придумали: О. Коноваленко, Л. Телятников, А. Василенко, Г. Мушкаєв, О. Монастирський, Р. Друкман, А. Помазков.

Відсканував Іван Толокньов, опрацював Олег Леськів
http://perec-ua. livejornal.com

Ціна номера 30 коп. Індекс 74393.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

А ПОТІМ МОЇХ БАТЬКІВ ВІДДАМО!!!

ЗАЧИНЯЙТЕ ДВЕРІ!

ДЯДЬКУ! ВОГНИКА НЕ ЗНАЙДЕТЬСЯ?

ВИКРЕСЛИМО ЙОГО ІЗ СПИСКІВ НА КВАРТИРУ.

ОРДЕР

КАРТИНИ З ЖИТТЯ ПЕРВІСНОЇ ЛЮДИНИ

ПОСТАНОВА

УХВАЛИ

ЗАХОДИ

ВКАЗІВКИ

ІНСТРУКЦІЯ

РЕКОМЕНДАЦІЯ

ПОСТАНОВА

ПРОТОКОЛИ

ІНСТРУКЦІЯ

КУДИ ВИ ПРЕТЕСЬ? ЦЕ Ж НЕ ГОРА, А ДІЛОВОДСТВО НАШОЇ УСТАНОВИ!

ХІБА ТВІЙ ЧОЛОВІК МИСЛИВЕЦЬ?

ПРОСТО ВІН ПРАЦЮЄ ПОСТАЧАЛЬНИКОМ.

КОЛЕСО, КАЖЕШ, ВИНАЙШОВ? КУДИ ПОСПІШАТИ! ЯК НА МЕНЕ ТО І В КАМ'ЯНОМУ ВІЦІ НЕПОГАНО ЖИВЕТЬСЯ!

БРІВ

ХТО ЗАХОЧЕ КРИТИКУВАТИ МОГО НАЧАЛЬНИКА — БУДЕ МАТИ СПРАВУ ЗІ МНОЮ!!

ЗАСТУПНИК

НАЧАЛЬНИК